

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

2014. január 31.
V. évfolyam 1. szám

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK.....3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	3
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	4
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	6
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	12
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	12
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	12
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	14
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	14
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	15
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	21
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	21
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	21
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	21
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	21
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	21
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	25

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK.....31

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....	31
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....	32
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	33
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	33
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	34
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	34
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	34
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	34

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú kérelmet.

Gazdasági ügyszak

1. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2013. augusztus 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-475/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Levonható-e a nemzeti jog által biztosított, a lefoglalt járat törlése miatt felmerült kiegészítő utazási költségek megtérítésére irányuló kártalanítás a rendelet 7. cikke szerinti kártalanításból, ha a légitfuvarozó teljesítette a rendelet 8. cikkének (1) bekezdése szerinti kötelezettségeit?
2. Ha lehetőség van a levonásra: vonatkozik-e ez a repülőút végső célállomására irányuló helyettesítő közlekedési lehetőség költségeire is?
3. Amennyiben lehetőség van a levonásra: minden esetben elvégezheti-e azt a légitfuvarozó, vagy az attól függ, hogy a nemzeti jog mennyiben teszi lehetővé azt, vagy a nemzeti bíróság mennyiben tekinti helyénvalónak azt?
4. Amennyiben a nemzeti jog irányadó, vagy a nemzeti bíróságnak mérlegelésen alapuló határozatot kell hoznia: a rendelet 7. cikke szerinti kártalanításnak csak a kényelmetlenséget és az utasok által a járat törlés miatt elszenvedett idővesztést vagy a vagyoni károkat is meg kell-e térítenie?

2. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2013. augusztus 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-476/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Levonható-e a nemzeti jog által biztosított, a lefoglalt járat törlése miatt felmerült kiegészítő utazási költségek megtérítésére irányuló kártalanítás a rendelet 7. cikke szerinti kártalanításból, ha a légitfuvarozó teljesítette a rendelet 8. cikkének (1) bekezdése és 9. cikkének (1) bekezdése szerinti kötelezettségeit?
2. Ha lehetőség van a levonásra: vonatkozik-e ez a repülőút végső célállomására irányuló helyettesítő közlekedési lehetőség költségeire is?
3. Amennyiben lehetőség van a levonásra: minden esetben elvégezheti-e azt a légitfuvarozó, vagy az attól függ, hogy a nemzeti jog mennyiben teszi lehetővé azt, vagy a nemzeti bíróság mennyiben tekinti helyénvalónak azt?
4. Amennyiben a nemzeti jog irányadó, vagy a nemzeti bíróságnak mérlegelésen alapuló határozatot kell hoznia: a rendelet 7. cikke szerinti kártalanításnak csak a kényelmetlenséget és az utasok által a járat törlés miatt elszenvedett idővesztést vagy a vagyoni károkat is meg kell-e térítenie?

Munkaügyi ügyszak

1. Az Østre Landsret (Dánia) által 2013. szeptember 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-515/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az életkoron alapuló közvetlen hátrányos megkülönböztetés 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. és 6. cikkében foglalt tilalmát, hogy azzal ellentétes, ha egy tagállam olyan jogi szabályozást tart fenn, amely alapján a munkáltató az ugyanazon vállalkozásnál legalább 12, 15 vagy 18 évig folyamatosan alkalmazott munkavállalónak való felmondás esetén egy-, kettő-, illetve háromhavi munkabérnek megfelelő összeget köteles fizetni, ez az összeg azonban nem jár abban az esetben, ha a munkavállaló a munkaviszony megszűnésekor öregségi nyugdíjra jogosult?

Polgári ügyszak

1. A Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Hollandia) által 2013. szeptember 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-497/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Köteles-e a nemzeti bíróság — akár a hatékony érvényesülés elve, akár az 1999/44 irányelv által célul tűzött magas uniós fogyasztóvédelmi szint, akár az uniós jog más rendelkezései vagy előírásai alapján — hivatalból vizsgálni, hogy a vevő valamely szerződés esetében az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett fogyasztónak minősül-e?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: akkor is így van-e ez, ha az eljárás iratai nem tartalmaznak ténybeli információkat (vagy nem elegendő, illetve ellentmondásos információt tartalmaznak) a vevő minőségének megállapításához?

3. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: olyan fellebbezési eljárásban is így van-e ez, amelyben a vevő nem vitatta az elsőfokú bíróság ítéletét annyiban, amennyiben abban nem végezték el (hivatalból) e vizsgálatot, és annak kérdését, hogy a vevő fogyasztónak tekintendő-e, kifejezetten nyitva hagyták?

4. A nemzeti jogban közrendi jellegű nemzeti előírásokkal egyenértékű normának kell-e tekinteni az 1999/44 irányelvet (illetve annak 5. cikkét)?

5. Ellentétes-e a hatékony érvényesülés elvével, az 1999/44 irányelv által célul tűzött magas uniós fogyasztóvédelmi szinttel vagy az uniós jog más rendelkezéseivel vagy előírásaival a holland jog a fogyasztó/vevő azon kötelezettség tekintetében fennálló bemutatási és bizonyítási terhe vonatkozásában, hogy az eladónak (időben) bejelentse az átadott fogyasztási cikk vélt hibáját?

6) Ellentétes-e a hatékony érvényesülés elvével, az 1999/44 irányelv által célul tűzött magas uniós fogyasztóvédelmi szinttel vagy az uniós jog más rendelkezéseivel vagy előírásaival a holland jog a fogyasztó/vevő azzal kapcsolatos bemutatási és bizonyítási terhe vonatkozásában, hogy a fogyasztási cikk nem felel meg a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak, és a szerződésnek való megfelelés e hiánya az átadást követő hat hónapon belül vált nyilvánvalóvá? Mit jelentenek a „megnyilvánult hiba” szavak az 1999/44 irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében, különösen: milyen mértékben kell a fogyasztónak/vevőnek olyan tényeket és körülményeket bemutatnia, amelyek a szerződésnek való megfelelés hiányára (illetve annak okaira) vonatkoznak? Elegendő-e ehhez, hogy a fogyasztó/vevő bemutatja és alátámasztott vitatás esetén bizonyítja, hogy a vásárolt termék nem működik (kifogástalanul), vagy azt is be kell mutatnia és alátámasztott vitatás esetén azt is bizonyítania kell, hogy a vásárolt termék milyen hibája okozza (okozta) e működésképtelenséget (illetve a nem kifogástalan működést)?

7) Jelentősséggel bír-e még az előző kérdések megválaszolása során, hogy F. Fabert a jelen eljárásban mindkét fokon ügyvéd képviselte?

2. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2013. szeptember 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-516/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Magában foglalja-e a 2001/29/EK irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szerinti terjesztési jog az ahhoz való jogot, hogy a mű eredeti vagy többszörözött példányait nyilvánosan vételre kínálják?

Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2. A szerződéskötési ajánlatok mellett a reklámintézkedéseket is magában foglalja-e az ahhoz való jog, hogy a mű eredeti vagy többszörözött példányait nyilvánosan vételre kínálják?

3. Akkor is sérül-e a terjesztési jog, ha az ajánlattétel alapján nem kerül sor a mű eredeti vagy többszörözött példányainak megvételére?

3. Az Anotato Dikastirio Kyprou (Ciprus) által 2013. szeptember 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-519/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: görög

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az 1393/2007/EK rendelet szerinti formanyomtatvány kézbesítése minden esetben szükséges, vagy vannak ez alól kivételek?

2. Amennyiben a kézbesítés minden esetben szükséges, annak a jelen ügyben való elmulasztása a kézbesítés egészének érvénytelenségével jár-e?

3. Nemleges válasz esetén, az 1393/2007/EK rendelettel összhangban van-e lehetőség a kifogással élő alperesek jogi képviselője részére történő kézbesítésre, aki köteles ügyfelei nevében annak átvételére, vagy az 1393/2007/EK rendelet által előírt eljárással összhangban új kézbesítés szükséges?

4. A Monomeles Protodikeio Athinon (Görögország) által 2013. október 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-535/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: görög

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Mire terjed ki a 89/104/EGK irányelv 7. cikkében (jelenleg a 2008/95/EK irányelv 7. cikke), valamint a 40/94/EK rendelet 13. cikkében (jelenleg a 207/2009/EK rendelet 13. cikke) foglalt rendelkezések alkalmazásának hatálya a védjegyoltalom jogosultjának azon joga tekintetében, hogy megtiltsa az Európai Unión és az Európai Gazdasági Térségen kívüli harmadik állam területén gyártott és első ízben ott forgalomba hozott, bármilyen típusú gépjármű alkatrészeit jelentő áruinak az Európai Unió, valamint az Európai Gazdasági Térség területére történő párhuzamos behozatalát, különösen amikor olyan árukról van szó, amelyeket magas haszon és nagy árrés jellemez, amely körülményt az árpolitika jelentős változásai igazolnak, és/vagy amelyek párhuzamos behozatala a végső fogyasztó számára jelentős árcsökkenést eredményez, amely a fogyasztó haszna mellett a versenyt is előmozdítja, az alábbi önmagukban és együttesen értelmezett rendelkezések fényében:

a) az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk,

b) a GATT egyezmény I. cikke, XI. cikkének 1. pontja, III. cikkének 4. pontja és XX. cikkének d) pontja, valamint általánosságban az 1994. évi GATT egyezményben foglalt szabályozás, továbbá

c) az 1994. évi GATT egyezmény I. cikke és [X]XIV. cikke, valamint különösen, hogy ez utóbbi rendelkezések [kiterjesztik-e] a 2008/95/EK irányelv 7. cikke (1) bekezdése és a 207/2009/EK rendelet 13. cikke (1) bekezdése alkalmazásának hatályát [...] az 1994. évi GATT egyezményben részes államokban forgalomba hozott árukra,

[valamint] hogy e rendelkezések között nem áll-e fenn ellentét?

5. A Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia) által 2013. október 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-536/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Amennyiben valamely választottbíróság „anti-suit injunction”-t bocsát ki, és ezzel megtiltja valamely félnek azt, hogy bizonyos eljárásokat kezdeményezzen olyan tagállami bíróság előtt, amely a Brüsszel I. rendelet joghatóságra vonatkozó szabályai értelmében joghatósággal rendelkezik a polgári jogi ügy érdemi elbírálására, akkor a tagállam bíróságának jogában áll-e azzal az indokolással megtagadni az ilyen választottbírósági ítélet elismerését, hogy az korlátozza a bíróság arra irányuló jogát, hogy maga állapítsa meg azt, hogy a Brüsszel I. rendelet joghatóságra vonatkozó szabályai értelmében rendelkezik-e joghatósággal az ügy elbírálására?
2. Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó, ugyanez érvényes-e akkor is, amikor a választottbíróság által kibocsátott „anti-suit injunction” arra kötelezi az eljárásban részt vevő valamely felet, hogy a másik tagállam bírósága előtt folyamatban lévő ügyben korlátozza a követeléseit, és a másik tagállam ezen bírósága a Brüsszel I. rendelet joghatóságra vonatkozó szabályai értelmében joghatósággal rendelkezik az ügy elbírálására?
3. Az uniós jog elsőbbségét és a Brüsszel I. rendelet tényleges érvényesülését biztosítani kívánó bíróság megtagadhatja-e a választottbírósági ítélet elismerését, ha az az ítélet korlátozza a nemzeti bíróság saját joghatóságáról és hatásköréről szóló döntés meghozatalára irányuló jogát a Brüsszel I. rendelet hatálya alá tartozó ügyben?

Közigazgatási ügyszak

1. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2013. szeptember 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-470/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Van-e lehetősége a tagállamnak arra, hogy az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatás megrendelésére irányuló közbeszerzési eljárások összehangolásáról szóló 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 45. cikkében felsorolt okoktól eltérő — különösen a közérdek védelme, az ajánlatkérő jogos érdeke, vagy a tisztességes verseny és a verseny tisztaságának fenntartása szempontjából igazolhatónak vélt — okokat határozzon meg a gazdasági szereplők közbeszerzési eljárásban való részvételből történő kizárására, és ha igen, akkor összeegyeztethető-e az említett irányelvi rendelkezés második preambulumbekkezdésével és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 18., 34., 49. és 56. cikkével annak a gazdasági szereplőnek a közbeszerzési eljárásból való kizárása, akinek, vagy amelynek gazdasági, illetőleg szakmai tevékenységével kapcsolatban — öt évnél nem régebben meghozott — jogerős bírósági ítélet megállapította, hogy gazdasági szereplő jogszabálysértést követett el?
2. Amennyiben a Bíróság válasza nemleges az első kérdésre, úgy kell-e értelmezni a 2004/18/EK irányelv 45. cikk (2) bekezdése első albekezdésének előírásait, különösen a c) és d) pontját, hogy a közbeszerzési eljárásból ki lehet zárni mindazon gazdasági szereplőt, akit, vagy amelyet a gazdasági, illetőleg a szakmai tevékenysége miatt indított versenyfelügyeleti eljárás alapján a hatóság és/vagy bíróság elmarasztal, és jogsértés miatt a gazdasági szereplővel szemben versenyfelügyeleti jogkövetkezményt alkalmaz?

2. A Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország) által 2013. szeptember 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-499/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelven alapuló hozzáadottértékadó-rendszer fényében, különös tekintettel a 199. cikk (1) bekezdésének g) pontjával összefüggésben értelmezett 9. és 193. cikkre, megengedett-e a nemzeti jog olyan rendelkezése, mint a hozzáadottérték-adóról szóló, 2004. március 11-i törvény (ustawa o podatku od towarów i usług) (Dz. U. 2011., 177. sz., 1054. alszám, a későbbi módosításokkal, a továbbiakban: héatörvény) 18. cikke, amely a hozzáadottérték-adóra vonatkozó jog általános elvei alóli kivételeket vezet be, elsősorban az adó megállapítására és beszedésére köteles jogalanyok tekintetében, oly módon, hogy létrehozza az adófizető jogintézményét, vagyis egy olyan jogalanyt, aki vagy amely köteles az adóalany számára az adó mértékét megállapítani, az adót az adóalanytól beszedni és azt határidőben az adóhatóság felé megfizetni?

2. Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó:

a) Az arányosság elve mint az uniós jog általános elve alapján megengedett-e a nemzeti jog olyan rendelkezése, mint a héatörvény 18. cikke, amely szerint többek között az ingatlanoknak az adós tulajdonában álló vagy a hatályos szabályok megsértésével a birtokában található árukra vezetett végrehajtás útján történő értékesítését terhelő adót a végrehajtási intézkedések foganatosításával megbízott bírósági végrehajtó állapítja meg, szedi be és fizeti meg, aki adófizetőként felelősséggel tartozik e kötelezettség nemteljesítéséért?

b) A 2006/112 irányelv 206., 250. és 252. cikke, valamint az irányelvből következő semlegesség elve alapján megengedett-e a nemzeti jog olyan rendelkezése, mint a héatörvény 18. cikke, amelyből az következik, hogy az e rendelkezésben megjelölt adófizetőt kötelezik arra, hogy az adós tulajdonában álló vagy a hatályos szabályok megsértésével a birtokában található áruk végrehajtás útján megvalósított értékesítését terhelő hozzáadottérték-adót megállapítsa, beszedje és megfizesse, mégpedig az adóalany számára irányadó adómegállapítási időszakon belül, abban az összegben, amely az áru értékesítéséből befolyt, hozzáadottérték-adóval csökkentett bevétel és a megfelelő adómérték szorzata, anélkül hogy ebből az összegből levonná az adómegállapítási időszak kezdetétől az adó adóalanytól történő beszedésének időpontjáig esedékes, előzetesen felszámított adó összegét?

3. A Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország) által 2013. szeptember 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-500/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 167., 187. és 189. cikke, valamint a semlegesség elve alapján megengedettek-e a nemzeti jog olyan előírásai, mint a hozzáadottérték-adóról szóló, 2004. március 11-i törvény (ustawa o podatku od towarów i usług) (Dz. U. 2011., 177. sz., 1054. alszám, a későbbi módosításokkal) 91. cikkének (7) és (7a) bekezdése, amelyek azt eredményezik, hogy valamely tárgyi eszköz rendeltetésének olyan megváltoztatása esetén, hogy azt az adólevonásra nem jogosító ügyletek helyett adólevonásra jogosító ügyletek céljára használják, az egy alkalommal történő korrekció nem lehetséges, hanem a korrekciót 5 egymást követő évben, ingatlanok esetében pedig 10 éven belül kell elvégezni, attól az évtől számítva, amikor a tárgyi eszközöket használatra átadták?

4. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. szeptember 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-512/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Fennáll-e a munkavállalók közötti, állampolgárság alapján történő, igazolandó közvetett megkülönböztetés vagy a munkavállalók szabad mozgásának akadályozása, amennyiben valamely tagállam törvényi szabályozása a beutazó munkavállalók számára adómentes költségtérítést tesz lehetővé a területen kívüli költségek vonatkozásában, és annak a munkavállalónak, aki az e tagállamban folytatott tevékenységének megkezdése előtti időszakban külföldön, e tagállam határától több mint 150 kilométerre lakott, további igazolás nélkül átalány jelleggel meghatározott adómentes költségtérítés nyújtható, akkor is, ha a térítés összege meghaladja a területen kívüli ténylegesen felmerült költségeket, míg az olyan munkavállalónak, aki az említett időszakban e tagállamtól kisebb távolságra lakott, az adómentes térítés a területen kívüli igazolható, ténylegesen felmerült költségek összegére korlátozódik?
2. Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó, közérdeken alapuló nyomós okokon alapul-e a jövedelemadóról szóló 1965. évi végrehajtási rendeletben rögzített szóban forgó holland szabályozás?
3. Amennyiben a második kérdésre is igenlő válasz adandó, meghaladja-e az általa követett cél eléréséhez szükséges mértéket az említett szabályozásban előírt, 150 kilométerre vonatkozó kritérium?

5. A Landgericht München I (Németország) által 2013. szeptember 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-514/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkének (1) bekezdéséből akkor is következik-e a tagállam azon kötelezettsége, hogy a kitoloncolás céljából elrendelt őrizetet általában különleges fogdában hajtsa végre, ha az ilyen létesítmények a tagállam szövetségi tagozódásának csak egy részében található, egy másik részében, ahol a tagállam szövetségi tagozódására vonatkozó előírások értelmében az őrizet végrehajtására sor kerül, azonban nem?

6. A Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Egyesült Királyság) által 2013. szeptember 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-518/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A jelen ügyben fennálló körülmények között magában foglalja-e az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti „állami források” felhasználását az, ha valamely közúton a buszjárat üzemelésének időszakában a fekete színű taxiknak elérhetővé teszik a buszsávot, a minitaxiknak azonban nem?
2. a) Annak meghatározása során, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése tekintetében szelektívnek minősül-e az, ha valamely közúton a buszjárat üzemelésének időszakában a fekete színű taxiknak elérhetővé teszik a buszsávot, a minitaxiknak azonban nem, milyen releváns célkitűzésre hivatkozva kell értékelni azt a kérdést, hogy a fekete színű taxik és a minitaxik összehasonlítható jogi és tényállásbeli helyzetben vannak-e vagy sem?
- b) Amennyiben kimutatható, hogy a 2. a) kérdés tekintetében a releváns célkitűzés legalább részben a biztonságos és hatékony közlekedési rendszer kialakítása, valamint hogy biztonsági és/vagy hatékonysági megfontolások igazolják a fekete színű taxik buszsávhasználatát és ezek nem alkalmazandóak ugyanúgy a minitaxikra, akkor megállapítható-e az, hogy az intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében nem szelektív?

c) A 2. b) kérdés megválaszolása során figyelembe kell-e venni azt, hogy az ezen igazolásra hivatkozó tagállam bemutatta-e továbbá azt, hogy a fekete színű taxik minitaxikhoz képest kedvezőbb kezelése arányos és nem haladja meg a szükséges mértéket?

3. Olyan körülmények esetén, amikor a kérdéses út London központjában van, és más tagállam polgárait semmi nem akadályozza meg abban, hogy rendelkezzenek fekete színű taxival vagy minitaxival, vagy vezessék ezek valamelyikét, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében érintheti-e a tagállamok közötti kereskedelmet az, hogy valamely közúton a buszjárat üzemelésének időszakában a buszsávot elérhetővé teszik a fekete színű taxiknak, a minitaxiknak azonban nem?

7. A Juzgado Contencioso-Administrativo n o 1 de Ferrol (Spanyolország) által 2013. október 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-522/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Összeegyeztethető-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 107. cikkével a NAVANTIA, S.L. számára biztosított ingatlanadó-mentesség, illetve összeegyeztethető-e az EUMSZ 107. cikkel az, hogy egy tagállam (Spanyolország) adómentességet biztosít egy olyan földterületre vonatkozóan (2825201QA5422N0001YG helyrajzi számon nyilvántartott ingatlan), amelynek tulajdonjogát átengedték egy teljes egészében állami tulajdonban lévő tőkével rendelkező magánvállalkozásnak (NAVANTIA, S.L.), és amelyen ez utóbbi olyan árukat értékesít és olyan szolgáltatásokat nyújt, amelyek a tagállamok közötti kereskedelem tárgyát képezhetik?

8. Az Amtsgericht Karlsruhe (Németország) által 2013. október 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-524/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az 1985. június 10-i 85/303/EGK tanácsi irányelvvel módosított, a tőkeemelés [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelvet, hogy a tőketársaság másfajta tőketársasággá való átalakulására irányuló jogügylet közjegyzői hitelesítése tekintetében a köztisztviselő közjegyző által beszedett díjak abban az esetben is adónak minősülnek ezen irányelv értelmében, ha az átalakulás nem vezet az átvevő vagy átalakuló társaság jegyzett tőkéjének emelkedéséhez?

9. A Hof van Cassatie van België (Belgium) által 2013. október 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-525/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a 3508/92/EGK tanácsi rendelettel az egyes közösségi támogatási intézkedésekre vonatkozóan létrehozott egységes igazgatási és ellenőrzési rendszer részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2001. december 11-i 2419/2001/EK bizottsági rendelet 33. cikkének első bekezdését, hogy az azzal kapcsolatos döntés, hogy „azt a támogatást, amelyre a mezőgazdasági termelő a 31. cikk (2) bekezdése szerint jogosult lenne, a szóban forgó évben az érintett támogatási intézkedés keretében nem lehet megadni”, arra a támogatásra vonatkozik, amely „az érintett támogatási intézkedés keretében” az egyes közösségi támogatási programok integrált igazgatási és ellenőrzési rendszerének létrehozásáról szóló, 1992. november 27-i 3508/92/EGK tanácsi rendelet 1. cikkének (1) bekezdése alapján folyósítandó, és így nemcsak az „érintett terménycsoportra” vonatkozó támogatást kell megvonni, hanem az említett rendelkezésben szereplő, az érintett terménycsoportra kiterjedő támogatási intézkedés keretében folyósítandó teljes támogatást?

10. A Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Litvánia) által 2013. október 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-526/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a 2006/112 irányelv 148. cikkének a) pontját, hogy e pont héamentességre vonatkozó rendelkezéseit nem csupán a nyílt tengeren közlekedő hajók üzemeltetője részére történő értékesítésekre kell alkalmazni, aki e termékeket a hajó ellátására használja, hanem a hajó üzemeltetőjétől eltérő személyek, azaz a rejtett közvetítők részére történő értékesítésekre is, amikor az értékesítés időpontjában előre ismert és megfelelően bizonyított a termékek tervezett felhasználása, és az ezt igazoló bizonyítékot a jogszabályi követelményeknek megfelelően benyújtották az adóhatósághoz?

11. A Tribunal administratif de Strasbourg (Franciaország) által 2013. október 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-528/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A 2004/33/EK irányelv III. mellékletére figyelemmel az a körülmény, hogy valamely férfi nemi kapcsolatban állt egy másik férfival, önmagában olyan szexuális magatartásnak minősül e, amely nagy kockázattal jár súlyos, vérrel átvihető fertőző betegségek megszerzéséhez és igazolja az ilyen szexuális magatartást tanúsító személyek véradásból való tartós kizárását, vagy az ilyen magatartás az eset körülményeitől függően csupán olyan szexuális magatartásnak minősülhet, amely nagy kockázattal jár súlyos, vérrel átvihető fertőző betegségek megszerzéséhez és igazolja az ilyen szexuális magatartást tanúsító személyek véradásból való átmeneti kizárását a kockázatos magatartás megszűnésétől számított meghatározott időtartamig?

12. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2013. október 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-534/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 191. cikkének (2) bekezdése, valamint a 2004. április 21-i 2004/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [1. cikke, 8. cikkének (3) bekezdése, (13) és (24) preambulumbekzdése] által előírt uniós környezetvédelmi elvekkkel, különösen a „szennyező fizet”, az elővigyázatosság és a megelőzés, valamint a környezeti károk elsődlegesen a forrásuknál történő elhárításának elveivel a 2006. április 3-i 152. sz. törvényerejű rendelet 244., 245. és 253. cikkében meghatározotthoz hasonló nemzeti szabályozás, amely — valamely földterület bizonyított szennyezése esetén vagy ha nem azonosítható a szennyezésért felelős személy, illetve ha ez utóbbi nem teszi meg a helyreállításhoz szükséges intézkedéseket — nem teszi lehetővé a közigazgatási hatóság számára, hogy a szennyezés kialakulásáért nem felelős tulajdonost sürgősségi biztosítási intézkedések megtételére, valamint a tisztítás végrehajtására kötelezze, mivel őt csak a terület értékére korlátozódó vagyoni felelősség terheli a tisztításra vonatkozó intézkedések végrehajtását követően?

13. A Cour constitutionnelle (Belgium) által 2013. október 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-542/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv 2. cikkének e) és f) pontját, 15., 18., 28. és 29. cikkét, hogy nem csak annak a személynek kell biztosítani az irányelv 28. és 29. cikke szerinti szociális védelmet és egészségügyi ellátást, akinek kérelmére a tagállam független hatósága kiegészítő védelmi jogállást ítél meg, hanem annak a külföldinek is, akinek valamely tagállam közigazgatási hatósága engedélyt adott arra, hogy e tagállam területén tartózkodjon, és olyan betegségben szenved, amely valós veszélyt jelent életére vagy testi épségére nézve, vagy embertelen vagy megalázó bánásmód valós veszélyével jár, amennyiben származási országában, vagy abban az országban, ahol tartózkodik, nem létezik megfelelő kezelés?

2. Ha az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre olyan választ kell adni, amely szerint az ott leírt két személyi kategóriának jogosultnak kell lennie az ott hivatkozott szociális védelemre és egészségügyi ellátásra, akkor úgy kell-e értelmezni ugyanezen irányelv 20. cikkének (3) bekezdését, 28. cikkének (2) bekezdését és 29. cikkének (2) bekezdését, hogy a tagállamok arra irányuló kötelezettsége, hogy vegyék figyelembe a sérülékeny csoporthoz tartozó személyek, mint például a fogyatékkal élő személyek sajátos helyzetét, azt jelenti, hogy e személyeknek biztosítani kell a fogyatékkal élő személyek ellátásairól szóló, 1987. február 27-i törvény által előírt ellátásokat, figyelemmel arra, hogy a szociális közellátási központokról szóló, 1976. július 8-i alkotmányos törvény alapján a fogyatékosokat figyelembe vevő szociális segély nyújtható?

14. Az Administratīvā rajona tiesa (Lettország) által 2013. október 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-547/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében megállapított Kombinált Nomenklatúra 9018 és 9019 vámtarifaszámait, hogy a gyógyászatban használt következő készülékek: az „UltraPulse Encore laser”, a „Light Sheer ST”, az „IPL Quantum SR” kézidarab végei és kezelőfejei: a „HR upgd for IPL Quantum”, a „DL upgd for IPL Quantumsystem”; az „Ultrashape contour I” kezelőfejei, az „IPL Quantum SR 560”, az „Ls- Duet” készülékek és tartozékaik, valamint a Lumenis M 22 készülék e vámtarifák alá sorolhatók?

2. Amennyiben a 9018 és 9019 vámtarifaszámok nem alkalmazhatók, ezen áruk besorolhatók-e a Kombinált Nomenklatúra 8543 vámtarifaszáma alá?

3. Nemleges válasz esetén, milyen egyéb vámtarifaszámról rendelkezik a Kombinált Nomenklatúra értelmezése a besorolás tekintetében?

15. A Corte Suprema di Cassazione (Olaszország) által 2013. október 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-546/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Ellentétes-e az 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet 10. cikkének (2) bekezdésével és 12. cikkével, valamint a jogbiztonság elvével az, hogy e rendelet 1. mellékletének a Vámtarifa címét viselő második részében foglalt 84. árucsoporthoz fűzött magyarázó megjegyzéseket érintő, a 2006.

október 17-i 1549/06/EK bizottsági rendelettel bevezetett módosítása (amely az automatikus adatfeldolgozó gépektől külön történő bemutatásuk esetén kizárta a hangszórókat a 8471 vámtarifaszám hatálya alól) olyan értelmezés alapjául szolgálhat, miszerint az ADL s.r.l. társaság által behozott [...] áruk saját, az adatfeldolgozáson „kívüli” funkcióval (hang előállítása és erősítése) rendelkeznek?

2. Az ADL s.r.l. társaság által behozott [...] árukat, amennyiben azok automatikus adatfeldolgozó géptől elkülönülten forgalmazott „hangszórónak” minősülnek, olyan eszközöknek kell-e tekinteni, amelyek „egy meghatározott, az adatfeldolgozáson kívüli feladatot látnak el” — amennyiben ilyen feladat a hang előállítása és erősítése —, vagy nem tekinthetők a rendszer egy meghatározott, az adatfeldolgozáson kívüli feladatot ellátó egységének, mivel a különös műszaki jellemzőire (USB kábellel való kizárólagos csatlakozás, a MAC OS 9 operációs rendszer szükségessége) figyelemmel „nem látnak el olyan feladatot, amelynek ellátására egy ilyen gép nélkül képesek lennének” [azaz automatikus adatfeldolgozó gép nélkül] (a C-339/98. sz. Peacock AG ügyben 2000. október 19-én hozott ítéletének 14. és 15. pontjában, valamint a C-142/06. sz. Olicom-ügyben 2007. július 18-án hozott ítéletének 20., 29. és 30. pontjában, jóllehet ezen ítéletek más típusú eszközre — hálózati kártya, kombinált hálózati kártya — vonatkoznak, úgy tűnik, hogy a Bíróság az „eltérő” feladat hiányát a kizárólag a számítógépen keresztül történő működés és az adatfeldolgozó által továbbított jelek fogadására és kimenő jelekké történő átalakítására való alkalmasság két tényezőjére vezeti vissza).

16. A Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Olaszország) által 2013. október 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-551/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e a közösségi joggal a 152/2006. sz. törvényerejű rendelet 188. cikkében, valamint a 2009. december 17-i környezet-, terület- és tengervédelmi miniszteri rendeletben foglalt azon szabályozás, amely szerint a 2008/98/EK irányelv átültetéséről szóló szabályozás hatálybalépése a végrehajtás módját és az átültető szabályok hatálybalépésének napját meghatározó miniszteri rendelet kiadásának napjáig eltolódik?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozatot.

Gazdasági ügyszak

1. A Bíróság elnökének 2013. szeptember 25-i végzése (a Tribunal d’instance d’Orléans (Franciaország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-564/12. sz. ügy)¹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

2. A Bíróság negyedik tanácsa elnökének 2013. szeptember 26-i végzése (a Tribunalul Vâlcea (Románia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-108/12. sz. ügy)²

A Bíróság negyedik tanácsának elnöke elrendelte az ügy törlését.

1 A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam, 3. szám, Gazdasági ügyszak, 7. sorszám alatt.

2 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 6. szám, Gazdasági ügyszak, 2. sorszám alatt.

3. A Bíróság elnökének 2013. október 2-i végzése (az Amtsgericht Rüsselsheim [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-262/13. sz. ügy)³

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

4. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Hof van Cassatie van België [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — United Antwerp Maritime Agencies (Unamar) NV kontra Navigation Maritime Bulgare (C-184/12. sz. ügy)⁴

A szerződéses kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 1980. június 19-én Rómában aláírásra megnyitott egyezmény 3. cikkét és 7. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok önálló vállalkozóként működő kereskedelmi ügynökökre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1986. december 18-i 86/653/EGK tanácsi irányelvben előírt minimális védelmet biztosító, valamely kereskedelmi ügynöki szerződés szerződő felei által választott valamely európai uniós tagállami szabályozás alkalmazásától kizárólag akkor tekinthet el valamely más tagállam eljáró bírósága a lex forit előnyben részesítve az önálló vállalkozóként működő kereskedelmi ügynökök helyzetét szabályozó rendelkezéseknek az ez utóbbi tagállam jogrendjében imperatív jellegén alapuló indok alapján, ha az eljáró bíróság részletesen kifejtve megállapítja, hogy ezen átültetés keretében a bíróság szerinti állam jogalkotója az érintett jogrend vonatkozásában alapvetőnek ítéli, hogy olyan védelmet biztosítson a kereskedelmi ügynökök számára, amely túlmegy az említett irányelv által megkövetelt mértéken, figyelembe véve e tekintetben ezen imperatív rendelkezések jellegét és tárgyát.

5. A Bíróság (hetedik tanács) 2013. október 17-i ítélete (Kúria [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — OTP Bank Nyilvánosan Működő Részvénytársaság kontra Hochtief Solution AG (C-519/12. sz. ügy)⁵

Nem tekinthető a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 5. cikke 1. pontjának a) alpontja értelmében vett „szerződéses igénnyel” kapcsolatosnak az olyan jogvita, mint amelyről az alapügyben is szó van, ahol a nemzeti jogszabály valamely személyt helytállásra kötelez az ellenőrzése alatt álló társaság tartozásaiért abban az esetben, ha az említett személy elmulasztott eleget tenni a szóban forgó társaságban történő, irányítást biztosító befolyásszerzést követően keletkező bejelentési kötelezettségeknek.

6. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. október 24-i ítélete (a Cour de cassation [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — LBI hf, korábban Landsbanki Islands hf kontra Kepler Capital Markets SA, Frédéric Giroux (C-85/12. sz. ügy)⁶

1. *A hitelintézetek reorganizációjáról és felszámolásáról szóló, 2001. április 4-i 2001/24/EK európai parlament és tanácsi irányelv 3. és 9. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a pénzügyi intézményre vonatkozó, a 2009. április 15-i 44/2009. sz. törvény II. pontjában szereplő átmeneti rendelkezésekre alapított reorganizációs vagy felszámolási intézkedésekhez hasonló intézkedéseket a 2001/24 irányelv e cikke szerinti, közigazgatási, illetve igazságügyi hatóságok által elfogadott intézkedéseknek kell tekinteni, mivel az említett átmeneti rendelkezések csak a hitelintézet javára moratóriumot elrendelő bírósági határozatok révén fejtik ki joghatásukat.*

2. *A 2001/24 irányelv 32. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem zárja ki, hogy az olyan nemzeti rendelkezés, mint a 2008. november 13-i 129/2008. sz. törvénnyel módosított, a pénzügyi*

3 A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam, 8. szám, Gazdasági ügyszak, 20. sorszám alatt.

4 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 8. szám, Gazdasági ügyszak, 2. sorszám alatt.

5 A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam, 3. szám, Gazdasági ügyszak, 6. sorszám alatt.

6 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 5. szám, Gazdasági ügyszak, 1. sorszám alatt.

intézményekről szóló, 2002. december 20-i 161/2002. sz. törvény 98. cikke, amely a moratórium hatálybalépésétől kezdődően megtiltott vagy felfüggesztett minden, az adott pénzügyi intézménnyel szemben folytatott bírósági eljárást, joghatást gyakoroljon egy másik tagállamban a moratórium kimondását megelőzően meghozott, az alapügyben szereplőhöz hasonló biztosítási intézkedések tekintetében.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozatot.

Polgári ügyszak

1. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Bundespatentgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Sumitomo Chemical Co. Ltd kontra Deutsches Patent- und Markenamt (C-210/12. sz. ügy)⁷

1. A növényvédő szerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló, 1996. július 23-i 1610/96/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az, ha kiegészítő oltalmi tanúsítványt adnak egy olyan növényvédő szer vonatkozásában, amely a 2005. szeptember 21-i 2005/58/EK bizottsági irányelvvel módosított, a növényvédő szerek forgalomba hozataláról szóló, 1991. július 15-i 91/414/EGK tanácsi irányelv 91/414 irányelv 8. cikkének (4) bekezdése alapján kiadott rendkívüli forgalombahozatali engedéllyel rendelkezik.

2. Az 1610/96 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontját és 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, hogy egy kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti kérelmet azelőtt nyújtsanak be, hogy a növényvédő szer tekintetében az ezen rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti forgalombahozatali engedélyt kiállították volna.

2. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Landgericht Saarbrücken [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Lokman Emrek kontra Vlado Sabranovic (C-218/12. sz. ügy)⁸

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001 tanácsi rendelet 15. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem követeli meg az okozati összefüggés fennállását a kereskedelmi vagy szakmai tevékenységnek a fogyasztó lakóhelye szerinti tagállam felé történő irányulása eszköze, nevezetesen egy webhely, és az e fogyasztóval kötött szerződés megkötése között. Mindenesetre az ilyen jel fennállása az ilyen jellegű tevékenységhez kapcsolódó szerződésre utaló jelnek minősül.

3. A Bíróság (második tanács) 2013. október 24-i ítélete (a Krajský súd v Prešove [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Katarína Haasová kontra Rastislav Petrik, Blanka Holingová (C-22/12. sz. ügy)⁹

A tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség ellenőrzésére vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdését, a 2005. május 11-i 2005/14/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1983. december 30-i 84/5/EGK második tanácsi irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint a

⁷ A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 8. szám, Polgári ügyszak, 2. sorszám alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 9. szám, Polgári ügyszak, 5. sorszám alatt.

⁹ A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 4. szám, Polgári ügyszak, 9. sorszám alatt.

gépjárműhasználatával kapcsolatos polgári jogi felelősség biztosítására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1990. május 14-i 90/232/EGK harmadik tanácsi irányelv 1. cikkének első bekezdését akként kell értelmezni, hogy a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításnak ki kell terjednie a közlekedési baleset áldozatainak hozzátartozói által elszenvedett, nem vagyoni károk megtérítésére, amennyiben e kártérítést az alapjogvita tekintetében alkalmazandó nemzeti jog a biztosított polgári jogi felelőssége alapján előírja.

4. A Bíróság (második tanács) 2013. október 24-i ítélete (az Augstākās tiesas Senāts [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Vitālijs Drozdovs kontra AAS „Baltikums” (C-277/12. sz. ügy) ¹⁰

1. A tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség ellenőrzésére vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdését, és a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1983. december 30-i 84/5/EGK második tanácsi irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításnak ki kell terjednie a közlekedési baleset áldozatainak hozzátartozói által elszenvedett nem vagyoni károk megtérítésére, amennyiben e kártérítést az alapjogvita tekintetében alkalmazandó nemzeti jog a biztosított polgári jogi felelőssége alapján előírja.

2. A 72/166 irányelv 3. cikkének (1) bekezdését, és a 84/5 második irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétesek az olyan nemzeti rendelkezések, amelyek értelmében a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításnak a közlekedési balesetben elhunyt közeli családtag halála által okozott nem vagyoni kárnak a polgári jogi felelősségre vonatkozó nemzeti jog alapján járó megtérítését csak a 84/5 második irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott maximális összegek mértékénél alacsonyabb mértékben kell fedeznie.

Közigazgatási ügyszak

1. A Bíróság (tizedik tanács) 2013. október 7-i végzése (a Consiglio di Stato (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-82/13. sz. ügy) ¹¹

1. Az Európai Unió Bíróságának nyilvánvalóan nincs hatásköre a Consiglio di Stato (Olaszország) által feltett kérdések megválaszolására.

2. Ezen túlmenően az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

2. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Symvoulio tis Epikrateias [Görögország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Enosi Epangelmaton Asfaliston Ellados (EEAE) és társai kontra Ypourgos Anaptyxis, Omospondia Asfalistikon Syllogon Ellados (C-555/11. sz. ügy) ¹²

A biztosítási közvetítésről szóló, 2002. december 9-i 2002/92/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke 3. pontja második bekezdésének és 4. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit együttesen úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha az utóbbi rendelkezésben előírt képesítésekkel nem rendelkező biztosítóintézeti alkalmazott eseti jelleggel, és nem főfoglalkozásként biztosítási közvetítői tevékenységet folytat, ha ezen alkalmazott nem áll munkaviszonyban e vállalkozással, jöllehet az utóbbi felülyeli a tevékenységét.

10 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 9. szám, Polgári ügyszak, 6. sorszám alatt.

11 A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam, 6. szám, Közigazgatási ügyszak, 91. sorszám alatt.

12 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 2. szám, Közigazgatási ügyszak, 20. sorszám alatt.

3. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Tribunal Supremo [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) — Iberdrola SA, Gas Natural SDG SA (C-566/11), Gas Natural SDG SA (C-567/11), Tarragona Power SL (C-580/11), Gas Natural SDG SA, Bizcaia Energia SL (C-591/11), Bahía de Bizcaia Electricidad SL (C-620/11), E.ON Generación SL és társai (C-640/11)¹³

Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügyekben szóban forgókhoz hasonló nemzeti jogalkotási intézkedések alkalmazása, amelyeknek célja és hatása a villamosenergia-termelési tevékenység díjazásának az annak megfelelő összeggel való csökkentése, amellyel az említett díjazás a térítésmentesen kiosztott kibocsátási egységek értékének a villamos energia nagykereskedelmi piacán az értékesítési ajánlatok árába történő beépítése miatt növekedett.

4. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Verwaltungsgericht Stuttgart [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Herbert Schaible kontra Land Baden-Württemberg (C-101/12. sz. ügy)¹⁴

A feltett kérdések vizsgálata nem világított rá egyetlen olyan elemre sem, amely befolyásolhatná a 2008. szeptember 23-i 933/2008/EK bizottsági rendelettel módosított, a juh- és kecskefélék azonosítási és nyilvántartási rendszerének létrehozásáról, valamint az 1782/2003/ EK rendelet, továbbá a 92/102/EGK és a 64/432/EGK irányelv módosításáról szóló, 2003. december 17-i 21/2004/EK tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdésének, 4. cikke (2) bekezdésének, 5. cikke (1) bekezdésének és 9. cikke (3) bekezdése első albekezdésének, valamint B. melléklete 2. pontjának érvényességét.

5. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. október 17-i végzése (a Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Sky Italia Srl kontra Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-376/12. sz. ügy)¹⁵

Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügyben előfordulóhoz hasonló tagállami szabályozás, amely szerint az elektronikus hírközlési szolgáltatást nyújtó vagy elektronikus hírközlő hálózatot szolgáltató vállalkozások kötelesek a nemzeti szabályozó hatóságok részére az állam által nem finanszírozott összes költségük fedezésére szánt és az e vállalkozások által megvalósított bevétel alapján meghatározott összegű díjat fizetni, feltéve hogy ez a díj kizárólag az e rendelkezés (1) bekezdésének a) pontjában említett tevékenységekhez kapcsolódó költségek fedezésére szolgál, hogy az e díj címén befolyt összes bevétel nem haladhatja meg az ezen igazgatási tevékenységekhez kapcsolódó költségek teljes összegét, és hogy az említett igazgatási díjakat tárgyilagos, átlátható és arányos módon osszák meg a vállalkozások között, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia

13 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 3. szám, Közigazgatási ügyszak, 4. sorszám alatt.

14 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 6. szám, Közigazgatási ügyszak, 11. sorszám alatt.

15 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 11. szám, Közigazgatási ügyszak, 9. sorszám alatt.

6. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Yvon Welte kontra Finanzamt Velbert (C-181/12. sz. ügy)¹⁶

Az EK 56. és az EK 58. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az öröklési illeték kiszámítására vonatkozó olyan tagállami szabályozás, amely úgy rendelkezik, hogy az e tagállam területén fekvő ingatlan öröklése esetén irányadó illetékalap tekintetében alkalmazott illetékmentesség abban az esetben, ha — mint az alapeljárás tényállása esetében — az örökhagyó és az örökös a hagyaték megnyílásának időpontjában harmadik országban, mint például a Svájci Államszövetségben, rendelkezik lakóhellyel, alacsonyabb annál a mentességnél, mint amely akkor lenne irányadó, ha az említett időpontban legalább egyikük az előbbi tagállamban rendelkezett volna lakóhellyel.

7. A Bíróság (második tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Högsta domstolen [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Billerud Karlsborg AB, Billerud Skärblacka AB kontra Naturvårdsverket (C-203/12. sz. ügy)¹⁷

1. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkének (3) és (4) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az, ha mentesül az e cikk által előírt többletkibocsátási bírság kiszabása alól az olyan üzemeltető, amely legkésőbb a tárgyév április 30-ig nem adta át az előző évi kibocsátásainak megfelelő szén-dioxid-egyenértékegységeket, akkor is, ha ezen időpontban rendelkezik megfelelő mennyiségű kibocsátási egységgel;

2. A 2003/87 irányelv 16. cikkének (3) és (4) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a nemzeti bíróság az arányosság elve alapján nem mérsékelheti az e rendelkezés által előírt átalánybírság összegét.

8. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Verwaltungsgericht Gelsenkirchen [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Michael Schwarz kontra Stadt Bochum (C-291/12. sz. ügy)¹⁸

Az előterjesztett kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőket, amelyek érintenék a 2009. május 6-i 444/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a tagállamok által kiállított útlevelek és úti okmányok biztonsági jellemzőire és biometrikus elemeire vonatkozó előírásokról szóló, 2004. december 13-i 2252/2004/EK tanácsi rendelet 1. cikke (2) bekezdésének érvényességét.

9. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 17-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — RLvS Verlagsgesellschaft mbH kontra Stuttgarter Wochenblatt GmbH (C-391/12. sz. ügy)¹⁹

Az alapeljáráshoz hasonló körülmények között a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv) nem arra szolgál, hogy arra lapkiadókkal szemben hivatkozni lehessen, ezért e körülmények között a szóban forgó irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés alkalmazása, amelynek értelmében az újságkiadók az időszaki kiadványaikban megjelenő minden olyan közleményben kötelesek a „hirdetés” („Anzeige”) szót kifejezetten feltüntetni, amelynek

16 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 7. szám, Közigazgatási ügyszak, 16. sorszám alatt.

17 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 7. szám, Közigazgatási ügyszak, 19. sorszám alatt.

18 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 5. sorszám alatt.

19 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 12. szám, Közigazgatási ügyszak, 6. sorszám alatt.

ellenértékeként díjat szednek, kivéve, ha már önmagában a közlemény elrendezése és formája is lehetővé teszi hirdetési jellegének felismerését.

10. A Bíróság (nagytanács) 2013. október 22-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Staat der Nederlanden kontra Essent NV és társai (C-105/12, C-107/12. sz. ügy)²⁰

1. Az EUMSZ 345. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a hatálya alá tartozik a privatizációs tilalomra vonatkozó olyan szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely azzal jár, hogy a Hollandiában tevékenységet folytató villamosenergia- vagy gázelosztórendszer-üzemeltetőben fennálló részesedésekkel közvetlenül vagy közvetve, a nemzeti jogszabályokban meghatározott hatóságoknak kell rendelkezniük. Mindazonáltal ezen értelmezésnek nem következménye, hogy kivonja az EUMSZ 63. cikk hatálya alól az olyan nemzeti rendelkezéseket, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, amelyek tiltják a villamosenergia- vagy a gázelosztórendszer-üzemeltetők privatizációját, vagy éppen egyrészt tiltják a tulajdonosi vagy ellenőrzési viszonyokat az olyan csoport tagjai közé tartozó társaságok, amelynek Hollandiában tevékenységet folytató villamosenergia- vagy gázelosztórendszer-üzemeltető is tagja, illetve az olyan csoport tagjai közé tartozó társaságok között, amelynek tagja az ugyanezen a területen villamosenergia- vagy gáztermeléssel, -ellátással vagy -kereskedéssel foglalkozó vállalkozás, másrészt pedig tiltják, hogy az ilyen üzemeltető, vagy azon csoport, amelynek a tagjai közé tartozik, olyan ügyleteket teljesítsen vagy olyan tevékenységeket folytasson, amelyek az érintett rendszer-üzemeltetés érdekében potenciálisan össze nem egyeztethetők.

2. Ami az alapügyben szereplő, az EUMSZ 345. cikk hatálya alá tartozó privatizációs tilalmat illeti, a jogalkotónak a megállapított tulajdoni rendre vonatkozó választását vezérlő célok nyomós közérdeken alapulóként figyelembe vehetők a szabad tőke mozgás korlátozásának igazolásához. Ami a többi tilalmat illeti, a tág értelemben vett keresztfinanszírozások — ideértve a stratégiai információcserét is — megakadályozására, az energia- és a gázpiac átláthatóságának biztosítására vagy a verseny torzulásnak elkerülésére irányuló célok nyomós közérdeken alapuló indokként igazolhatják a szabad tőke mozgásnak az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti rendelkezések által okozott korlátozását.

11. A Bíróság (nagytanács) 2013. október 22-i ítélete (a Nejvyšší správní soud [Cseh Köztársaság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Jiří Sabou kontra Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu (C-276/12. sz. ügy)²¹

1. Az uniós jogot, amint különösen a 2006. november 20-i 2006/98/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok illetékes hatóságainak a közvetlen adózás és a biztosítási díjak adózása területén történő kölcsönös segítségnyújtásáról szóló, 1977. december 19-i 77/799/EGK tanácsi irányelvből, és a meghallgatáshoz való alapvető jogból következik, úgy kell értelmezni, hogy az nem biztosítja egy tagállam adóalanya számára sem az azon segítségnyújtás iránti megkeresésről való tájékoztatáshoz fűződő jogot, amellyel tagállama fordul egy másik tagállamhoz, többek között annak érdekében, hogy az említett adóalany által a jövedelemadó-bevallásában szolgáltatott adatokat ellenőrizze, sem a megkeresett tagállamnak címzett megkeresés megfogalmazásában való részvétel jogát, sem az utóbbi állam által szervezett tanú meghallgatáson való részvétel jogát.

2. A 2006/98 irányelvvel módosított 77/799 irányelv nem foglalkozik annak kérdésével, hogy az adóalany mely feltételek mellett vitathatja a megkeresett tagállam által továbbított információk pontosságát, és nem ír elő semmilyen különleges követelményt a továbbított információ tartalmát illetően.

20 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 6. szám, Gazdasági ügyszak, 1. sorszám alatt.

21 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 2. sorszám alatt.

12. A Bíróság (tizedik tanács) 2013. október 24-i ítélete (a Finanzgericht München [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Sandler AG kontra Hauptzollamt Regensburg (C-175/12. sz. ügy)²²

1. A Közösségi Vámkodex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló — legutóbb a 2007. február 28-i 214/2007/EK bizottsági rendelettel módosított — 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 889. cikke (1) bekezdése első albekezdésének második francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem képezi akadályát vámvizuatérítés iránti kérelem benyújtásának olyan esetben, amikor preferenciális tarifális elbánást kértek, amit az áruk szabad forgalomba bocsátásakor meg is adtak, és az importáló ország hatóságai csak később, a preferenciális tarifális rendszer lejártát és az általános vámtétel visszaállítását követően elvégzett utólagos ellenőrzés keretében szedték be a harmadik országból származó árukra alkalmazandó vámhoz képest fennálló különbözetet.

2. A Közösség nevében a 2002. december 19-i 2003/159/EK tanácsi határozattal jóváhagyott, egyrészt az afrikai, karibi és csendes óceáni államok, másrészt az Európai Közösség és tagállamai között 2000. június 23-án Cotonou-ban aláírt Partnerségi megállapodás V. mellékletében szereplő 1. sz. jegyzőkönyv 16. cikke (1) bekezdésének b) pontját és 32. cikkét úgy kell értelmezni, hogy ha utólagos ellenőrzés során kiderül, hogy az EUR.1 szállítási bizonyítványt az exportáló ország vámhatóságai által közölt mintával nem egyező bélyegzővel látták el, az importáló ország vámhatóságai — az 1. sz. jegyzőkönyv 32. cikkében foglalt eljárás megindítása helyett — megtagadhatják e bizonyítvány elfogadását, és azt visszaadhatják az importőrnek abból a célból, hogy ő utólag kiadott bizonyítványt szerezzen be az e jegyzőkönyv 16. cikke (1) bekezdése b) pontjában leírtak szerint.

3. Az említett 1. sz. jegyzőkönyv 16. cikkének (4)–(5) bekezdését és 32. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha az importáló ország hatóságai megtagadják az olyan EUR.1 szállítási bizonyítványnak az 1. sz. jegyzőkönyv 16. cikke alapján utólag kiadott EUR.1 szállítási bizonyítványként történő elfogadását, amely, bár minden egyéb elemében megfelel az e jegyzőkönyv rendelkezései által előírt követelményeknek, a „Megjegyzések” rovatban nem az e rendelkezés (4) bekezdésében pontosan meghatározott megjegyzést tartalmazza, hanem olyan közleményt, amelyet végülis úgy kell felfogni, mint ami azt jelenti, hogy az EUR.1 szállítási bizonyítványt a jegyzőkönyv 16. cikke (1) bekezdésének alkalmazásával állították ki. Az ezen okmány eredetiségét vagy az érintett áruk származását illetően felmerült kétség esetén e hatóságok kötelesek megindítani az említett jegyzőkönyv 32. cikkében említett ellenőrzési eljárást.

13. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. október 24-i ítélete (a Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg [Luxemburg] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Caisse nationale des prestations familiales kontra Salim Lachheb, Nadia Lachheb (C-177/12. sz. ügy)²³

Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 1. cikke u) pontjának i. alpontját és 4. cikke (1) bekezdésének h) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy olyan ellátás, mint a gyermek után járó visszatérítésről szóló, 2007. december 21-i törvényben előírt gyermek után járó visszatérítés, e rendelet értelmében családi ellátásnak minősül.

22 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 7. szám, Közigazgatási ügyszak, 14. sorszám alatt.

23 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 8. szám, Közigazgatási ügyszak, 3. sorszám alatt.

14. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 24-i ítélete (az Administrativen sad Sofia-grad [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Stoilov i Ko EOOD kontra Nachalnik na Mitnitsa Stoliczna (C-180/12. sz. ügy)²⁴

Nem szükséges az Administrativen sad Sofia-grad (Bulgária) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre válaszolni.

15. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 24-i ítélete (a Verwaltungsgericht Hannover [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Andreas Ingemar Thiele Meneses kontra Region Hannover (C-220/12. sz. ügy)²⁵

Az EUMSZ 20. cikket és az EUMSZ 21. cikket akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely a valamely más tagállamban folytatott tanulmányok címén történő képzési támogatás nyújtását főszabály szerint az e szabályozás értelmében vett — belföldön történő — állandó lakóhely létesítése egyetlen feltételének rendeli alá, és amely, amennyiben a kérelmező a tagállam olyan állampolgára, aki e területen nem rendelkezik állandó lakóhellyel, a külföldi képzés támogatását csak a kérelmező lakóhelye szerinti államban vagy az ezen állammal szomszédos államban, és csak akkor teszi lehetővé, ha azt különleges körülmények igazolják.

16. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. október 24-i ítélete (a Verwaltungsgericht Hannover [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Samantha Elrick kontra Bezirksregierung Köln (C-275/12. sz. ügy)²⁶

Az EUMSZ 20. cikket és az EUMSZ 21. cikket akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely az e tagállamban lakóhellyel rendelkező állampolgárnak a valamely másik tagállamban folytatandó tanulmányokhoz szükséges képzési támogatás nyújtását annak a feltételnek rendeli alá, hogy e képzés legalább kétéves képzést követően a támogatást nyújtó államban található szakmai képzést kínáló intézmény által adott szakmai képesítéssel egyenértékű képesítés megszerzésével zárul, miközben ha az érdekelt úgy döntött volna, hogy ez utóbbi államban folytat a más tagállamban folytatni kívánt képzéssel egyenértékű és két évnél rövidebb időtartamú képzést, különleges helyzete miatt támogatásban részesült volna.

17. A Bíróság (tizedik tanács) 2013. október 24-i ítélete (az Înalta Curte de Casație și Justiție [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Agenția Națională de Administrare Fiscală kontra SC Rafinăria Steaua Română Română SA (C-431/12. sz. ügy)²⁷

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 183. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a fizetendő hozzáadottérték-adó és az előzetesen felszámított hozzáadottérték-adó különbözetének visszatérítését kérő adóalany nem kaphat késedelmi kamatot a tagállam adóhatóságától az e hatóság által késedelmesen teljesített visszatérítés után olyan időszak tekintetében, amelynek során a visszatérítést kizáró, később bírósági határozattal megsemmisített közigazgatási aktusok voltak hatályban.

24 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 7. szám, Közigazgatási ügyszak, 15. sorszám alatt.

25 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 1. sorszám alatt.

26 A kérdést l.: Hírlevél III. évfolyam, 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 14. sorszám alatt.

27 A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam, 1. szám, Közigazgatási ügyszak, 5. sorszám alatt.

18. A Bíróság (első tanács) 2013. október 24-i ítélete (a Finanzgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Metropol Spielstätten Unternehmergeellschaft (haftungsbeschränkt) kontra Finanzamt Hamburg- Bergedorf (C-440/12. sz. ügy)²⁸

1. *A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 401. cikkét a 135. cikke (1) bekezdésének i) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy a héát és a szerencsejátékokat terhelő nemzeti különadót azzal a feltétellel lehet együttesen kivetni, ha ez utóbbi adó nem forgalmiadó-jellegű.*

2. *A 2006/112 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének első mondatát és 73. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés vagy gyakorlat, amely szerint a pénznyerő automaták üzemeltetése során az automata pénztárbevételek egy bizonyos időszak során felgyülemlett összegét veszik figyelembe adóalapként.*

3. *A 2006/112 irányelv 1. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan, nem harmonizált adóra vonatkozó nemzeti rendelkezés, amely szerint a fizetendő hēa összegét teljes egészében beszámítják ezen előbbi adóba.*

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

I. A Törvényszék 2013. november 12-i ítélete — MOL kontra Európai Bizottság (T-499/10. sz. ügy)²⁹

1. *A Törvényszék a Magyarország által a MOL Nyrt. részére nyújtott C-1/09 (korábbi NN 69/08) számú állami támogatásról szóló, 2010. június 9-i 2011/88/EU bizottsági határozatot megsemmisíti.*

2. *A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.*

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv.III.22.112/2012/13.

A bírósággal szemben indított per nem jelenthet új jogorvoslati lehetőséget és nem szolgálhat kártérítés alapjául, ha a fél a jogerős ítéletet érdemben, vagy eljárási szabálysértésre hivatkozással továbbra is vitatja.

Az adott esetben nem volt vitás, hogy a felperes által hivatkozott 77/388/EGK irányelv és az (adóügyi) alapperben alkalmazott áfatörvény (hazai jog) megfelelt egymásnak.

28 A kérdést l.: Hírlevél IV. évfolyam, 1. szám, Közigazgatási ügyszak, 7. sorszám alatt.

29 A keresetet l.: Hírlevél II. évfolyam 1. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

A felperes a felülvizsgálati kérelmében azt sérelmezte, hogy az egymásnak egyébként megfelelő hazai és európai jogot úgy alkalmazta a felülvizsgálati eljárásban eljáró alperes, hogy azt a 77/388/EGK irányelvvel ellentétesen értelmezte. Ebben látta az alperes jogellenes magatartását a kártérítési felelősség szempontjából, mert állítása szerint az alapügyben hozott felülvizsgálati ítélet sérti a magyar jogot. Az pedig nem vitás követelmény, hogy az uniós joggal összhangban kell értelmezni az alkalmazott hazai jogot, ahogy ezt több európai bírósági ítélet is kimondja.

Azt helyesen állapította meg a másodfokú bíróság ítélete, hogy ebben a kártérítési perben a felperes által is hivatkozott, az Európai Unió Bíróság Köbler-ügyben hozott ítélet szerint kell vizsgálni az alperes mint végső bírói fórum kártérítési felelősségét. A felperes felülvizsgálati állítása és egyben támadása az, hogy az alperes alapügyben hozott felülvizsgálati ítélete úgy sértette meg az európai jog által biztosított alanyi jogát, hogy azzal a felperesnek kárt okozott. A perbeli jogerős ítélet pedig azért jogszabálysértő, mert nem jól alkalmazta az európai jogot, így a 77/388/EGK irányelv 17. cikkét; vagyis az adó levonás alapvető európai alanyi jogát, valamint azért is jogsértő, mert bár kötelező lett volna, nem kért előzetes döntéshozatalt.

A felperes jogi álláspontja szerint a jogerős ítélet indokolása, miszerint a kártérítési perben a felperes nem hivatkozhat olyan jogi indokra, amire a sérelmezett bírósági határozatot hozó alapperben korábban nem hivatkozott, sérti a kártérítési felelősségnek a Köbler-ítéletben megállapított feltételeit; az ítélet szerint ugyanis a kártérítési felelősség egyáltalán nem függ attól, hogy az adott magánszemély a tagállami legfőbb bírói fórum előtt kifejezetten hivatkozott-e valamely európai jogi rendezésre.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában helyesen állapította meg, hogy az a releváns jogkérdés, amely ebben a perben felmerült; tehát nem a felperes által hivatkozott adóköteles gazdasági tevékenység irányelvnek megfelelő értelmezése, hanem annak a megválaszolása, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének a feltételei a perbeli tényállás mellett fennállnak-e. Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy nem az volt tehát a döntő kérdés, hogy általában az uniós jogot – miként egyébként a hazai jogot is – hivatból kell-e alkalmazni, hanem az, hogy a bírósággal szembeni kártérítésre vonatkozó hazai szabályok kielégítik-e Köbler- és egyéb ügyekben kifejtett követelményeket és ha igen, alkalmazásukkal a kereset teljesíthető-e. Erre a kérdésre pedig azért nemleges a válasz, mert az uniós joggal harmonizáló magyar jog alkalmazása során uniós jogra, annak bármilyen megsértésére való hivatkozás nélkül, kizárólag hazai jogszabálysértésre és a tényállás téves megállapítására tett utalás mellett a kártérítésre vonatkozó nemzeti jognak az uniós joggal összhangban álló értelmezésével a kártérítés feltételei nem állnak fenn.

Ebben a perben az alperes kártérítő felelőssége ahhoz képest ítélt meg, hogy az alapperben a felülvizsgálati ítélet ~~az~~ amely megítélte az adóügyi kérdést ~~az~~ az európai joggal harmonizált hazai jogot sérti-e. Ehhez képest pedig az az elsődleges kérdés, hogy fennállnak-e a bírósági jogkörben okozott kártérítés feltételei, mégpedig ahhoz képest, ahogy az alapperben a felülvizsgálati ítélet született. Az adott esetben ez az eldöntendő kérdés, nem pedig az, hogy a 77/388/EGK irányelvnek megfelelő értelmezés alapján született-e a felülvizsgálati ítélet. A bírósággal szemben indított kártérítési per azonban ~~az~~ és ezt a Kúria több hasonló kártérítési perben hozott ítéletében alaptételként megállapította ~~az~~ nem jelenthet új jogorvoslati lehetőséget a fél számára, és nem szolgálhat kártérítés alapjául, ha a fél a jogerős ítéletet érdemben, vagy eljárási szabálysértésre hivatkozva továbbra is vitatja. E tekintetben pedig az a döntő, hogy az alapper - adott esetben az itt lényeges felülvizsgálati eljárás ~~az~~ úgy folyt le, hogy a felperes nem hivatkozott a 77/388/EGK irányelvből következő értelmezésére az alkalmazott jognak, amely kötelező, szóba sem került, hogy a közösségi jogban elismert és feltétlen érvényesülést kívánó alanyi jogát érvényesíti, egyáltalán, hogy az alkalmazott hazai jognak az irányelvtől eltérő értelmezését kifogásolná. Márpedig az összhangot követelő, és az adott esetben meg is lévő jogalkotás eredményének érvényesülését vizsgáló felülvizsgálati ítélet csak a hazai jog, (itt eljárási jog) keretei között lehet alapja kártérítési felelősségnek, ami más kérdés, mint az adóügyi kérdésnek mint alapkérdésnek a megítélése.

A Pp-nek a felülvizsgálati eljárásra vonatkozó szabályaiból [Pp. 272. § (2) és (3) bekezdése] az következik, hogy a felülvizsgáló bíróság csak azzal foglalkozhat (mind a tények, mind a jog tekintetében), amire a felülvizsgálati kérelem hivatkozik. Helyesen állapította meg a jogerős ítélet, hogy a felperes az alapperben benyújtott felülvizsgálati kérelmében semmi olyanra nem hivatkozott, amelyre az adott kártérítési perben úgy hivatkozik, mint ami az alperes felelősségét megalapozza.

Ebbe értelemszerűen beletartozik az is, hogy nem kellett előzetes döntéshozatalt sem kezdeményezni a felülvizsgálati eljárásban.

Anyagi jogi előfeltétele az igényérvényesítésnek nem lehet (nem is volt), hanem olyan hazai eljárásjogi előfeltétel nem teljesült, ami azért nem tilalmazott kizáró feltétel -és azért nem ellentétes a felperes által hivatkozott Köbler-ítélet tartalmával -, mert a felperesnek lehetősége volt arra, hogy azzal éljen. A felperes kártérítési perben előadott támadásai és kifogásai alapperben történő előadása a saját hibájából maradt el.

A fentiekre figyelemmel tehát az alapper feltételei nem nehezítették -főleg indokolatlanul nem a felperes igényérvényesítését, ugyanakkor a lehetséges, de elmaradt felülvizsgálati támadások, hivatkozások kizárják az alperes felelősségét azon az alapon, amelyre a felperes most az alperes kártérítő felelősségét alapítja. E perben eldöntendő kérdéstől független, ám igaz állítása a felperesnek, hogy az uniós jogot hivatalból kell alkalmazni. Az alapperben a jogra való hivatkozás kérdése érdektelen, hiszen nem is ez a kérdés, hanem az volt (lett volna), hogy annak és a hazai jognak mi az értelmezési tartalma. Ezért a felülvizsgálati szabályok és az említett elv között még látszólagos ellentmondás sincs.

A felperes által is hivatkozott Köbler-ítélet szerint a végső, legfőbb bírói fórum jogsértése miatt kártérítést kell kapnia a károsultnak; ez az elv nem sérült, ám hiányzik az alperes hibájából született jogsértő felülvizsgálati ítélet. A másodfokú bíróság nem sértett sem hazai, sem európai jogot, amikor nem állapította meg az alperes kártérítési felelősségét.

Az alperessel szemben érvényesített bírósági jogkörben okozott kártérítési igény elbírálása megfelel az európai jognak, így a felperes által hivatkozott Köbler-ítéletnek is. Ehhez az ügyben a közigazgatási per felülvizsgálati ítéletében szereplő adóügyi alapjogi kérdés tárgyában hozott döntés jogszabálysértő volta aszerint ítélt meg, ahogy az a felülvizsgálati szabályok szerint született, nem pedig attól független tartalmú értékeléssel.

Pkk.V.24.947/2013/2.

A felperes a bíróság felhívására többször pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperessel 2007. november 4. napján kötött kölcsönszerződése érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződésnek 3.060.000,- Ft erejéig történt hatályossá nyilvánítását kérte. Az érvénytelenség okaként hivatkozott arra, hogy a szerződést az alperes nem cégszerűen írta alá, azért az a Hpt. 47. §-ába és a Ptk. 2017. §-ába ütközik, a THM és a költségek nem megfelelő feltüntetése miatt a Hpt. 213. § (1) bekezdése alapján semmis. Álláspontja szerint érvénytelen továbbá a szerződés 5. pontja tisztességtelenség miatt, a CHF alapú számításra vonatkozó rendelkezés pedig jogszabály megkerülése miatt. A kölcsönszerződés általános szerződési feltételei vonatkozásában elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy azok nem váltak szerződés részévé, másodlagosan egyes általános szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt terjesztett elő kereseti kérelmet azoknak a Hpt. 209. §-ába ütközése, a Ptk. 548. §-a, 374. § (2) bekezdése és 553. §-a, valamint a 18/1995.(II. 5.) Korm. rendelet rendelkezéseinek megkerülése, valamint a Ptk. 209/A. §-a alapján tisztességtelenség miatt.

A felperes keresetlevelét az Sz.-i Törvényszéken terjesztette elő, amely 17.P.22.493/2012/2. számú végzésével megállapította hatásköre hiányát és a keresetlevelet a Pp. 23. § (1) bekezdése és 30. § (1) bekezdésére hivatkozással átette a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz. A végzés ellen a felperes fellebbezéssel élt, melyben kérte annak megváltoztatását akként, hogy a pert az Sz.-i Törvényszék tárgyalja, illetékességi okként a Pp. 36. § (2) bekezdését jelölte meg. Előadta, hogy a kölcsönszerződést fogyasztóként kötötte és az a székhelye és az ő lakóhelye közötti nagy távolság alkalmas arra, hogy korlátozza, méltánytalanul költségesebbé tegye perbeli jogai érvényesítését. Arra hivatkozott, hogy a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének i) pontja szerint tisztességtelen az a szerződési feltétel, mely kizárja vagy korlátozza a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségeit a 2/2011. PK vélemény 5/a. pontja szerint pedig a fogyasztóval szerződő fél székhelye szerinti bíróság illetékességének kikötése tisztességtelen.

A fellebbezés folytán eljáró Szegedi Ítéltábla jogerős végzésével az elsőfokú végzést akként változtatta meg, hogy a keresetlevelet a Budai Központi Kerületi Bírósághoz rendelte áttenni, az általános szerződési feltételek 1. pontjában írt alávetésre figyelemmel. Végzése indokolásában a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 3/b. pontjára utalva megállapította, hogy a látszólagos keresethalmazatban álló elsődleges kereseti kérelem elbírálására hatáskörrel rendelkező helyi bíróságnak kell a pert lefolytatnia. Az illetékesség tekintetében álláspontja szerint az általános szerződési feltételek X.1. pontjában foglalt kikötés alkalmazható, mert az nem tekinthető a 2/2011. PK vélemény alapján tisztességtelennek, mivel nem az alperes székhelye szerinti Pesti Központi Kerületi Bíróság, hanem a Budai Központi Kerületi Bíróság került benne kikötésre.

A Budai Központi Kerületi Bíróság szintén hatásköre és illetékessége hiányát állapította meg a 24.P.21.751/2013/4. számú végzésével, és elrendelte az iratok felterjesztését a Kúriához az eljáró bíróság kijelölése érdekében. Kifejtette, hogy a Pp. 23. § (1) bekezdés k) pontja alapján a megyei bíróság hatáskörébe tartoznak a tisztességtelen szerződési feltételek érvénytelensége tárgyában [Ptk. 209/A. § (1) és (2) bekezdés, 209/B. §, 301/A. § (4)-(6) bekezdés] indított perek. A felperesnek az eljárás során pontosított keresete eshetőleg kereseti kérelmeket tartalmaz, melyből egyes kereseti kérelmek a perbeli szerződés egyes kikötései tisztességtelenségének megállapítására irányulnak, mely a Pp. 23. § (1) bekezdés k) pontja alapján a törvényszék hatáskörét alapozza meg. Álláspontja szerint a keresetlevél egységes, az egyes kereseti kérelmek a hatáskör szempontjából egymástól el nem választhatók. Ha bármely kereseti kérelem a törvényszék hatáskörébe tartozik, a többi jogcímen előterjesztett kereseti kérelem felől is a törvényszék határoz. A Pp. 149. §-a ugyanis csak az egyes kereseti kérelmek elkülönített tárgyalását teszi lehetővé, nem pedig a kereseti kérelmek elkülönítését, áttételét más bírósághoz, ezért nincs mód arra, hogy a kereseten belül egyes kereseti kérelmeket a járásbíróság, míg másikat a törvényszék tárgyaljon. Mindezekre figyelemmel a Pp. 28. §-a alapján eljárva a hatáskörének hiányát állapította meg.

Hivatkozott a Pp. 41. § (1) bekezdésében írtakra is, mely szerint vagyoni jogi ügyek tekintetében a felek a felmerült jogvitájukra vagy a meghatározott jogviszonyból eredő jövőbeli jogvitájuk esetére törvény eltérő rendelkezése hiányában kiköthetik valamely bíróság illetékességét (alávetés). Utalt a 2/2011. PK vélemény 5.a) pontjában foglaltakra és a PK véleményhez fűzött indokolásban megjelölt Európai Unió 93/13/EGK irányelvében írtakra. Megállapította, hogy a felperes fogyasztóként kötött kölcsönszerződést az alperessel, melynek az alperes által kialakított általános szerződési feltételeiben került kikötésre a Budai Központi Kerületi Bíróság illetékessége. Az alávetést tartalmazó rendelkezésben az alperesi bank székhelyéhez igazodó bíróság került kijelölésre, még ha nem is a székhely szerinti kerületi bíróság, de azzal egy városban lévő bíróság, mely a felperes lakóhelyétől való jelentős távolság miatt sérelmes a felperesre nézve. A felperes az eljárás során az áttételt elrendelő végzés jogerőre emelkedését megelőzően hivatkozott e kikötés tisztességtelenségére, és kifejezetten azt kérte, hogy a lakóhelyéhez közeli Sz-i Törvényszék tárgyalja a pert. A felperes megjelölte a Pp. 36. § (2) bekezdését is, mely szerint a teljesítés vagy az ügyletkötés helye szerinti bíróságon is jogosult pert indítani: ez utóbbiak közül az ügyletkötés helye a rendelkezésre álló adatok alapján a kölcsönszerződésben megjelölt szállító sz.-i székhelye. A bíróság álláspontja szerint a 2/2011. PK vélemény 5.a) pontja - annak céljából következően - nem értelmezhető akként, hogy amennyiben a perre általános illetékességgel rendelkező alperes székhelye szerinti bíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság lenne, így ehhez képest a Budai Központi Kerületi Bíróság kizárólagos illetékességére vonatkozó kikötés sem lehet érvénytelen, hiszen a fogyasztók védelme érdekében született szabályozás alapvető céljával lenne ellentétes. Mindezekre figyelemmel a bíróság a Pp. 43. § (1) bekezdése alapján eljárva illetékessége hiányát is megállapította, valamint megállapította, hogy az Sz-i Törvényszékhez lenne helye a keresetlevél áttételének.

A Kúria a felmerült hatásköri és illetékességi összeütközés kérdésében a Budai Központi Kerületi Bíróság álláspontjával értett egyet.

Kfv.V.35.302/2012/16.

Az Európai Unió Bíróságának Parat ügyben meghozott ítélete alapján az Art.-be beiktatott 124/D. § alkalmazásával kamat visszatérítendő adó után jár.

A felperes a beruházáshoz kapcsolódó beszerzések előzetesen felszámított áfájának az Áfa tv. 38.§ (1) bekezdésében szabályozott megosztása helyett az áfa összegét teljes mértékben levonásba helyezte, a 2005 február havi bevallásában részben visszaigényelte, a többi időszakban a következő időszakra átvihető követelésként állította be, 2006 novemberéig göngyöltette, amikor a kiutalásról rendelkezett. Majd a 2004 november hótól 2005 december hóval bezáróan benyújtott bevallásait az Art. 124/C.§ és 124/D.§-ai alapján önellenőrzéssel módosította, kamatot igényelve.

Az Art. 124/D.§ (3) bekezdése szerint kamat a visszatérítendő adó után jár. A visszatérítendő adó pedig adózónak a befizetendő adója csökkenése vagy a visszaigényelhető összegnek a növekedése miatt keletkezett visszatérítési igény. A felperesnek azonban -~~ca~~ 2004 és 2005 évben folytatott adólevonása illetve adó-visszaigénylése folytán - nem keletkezett visszatérítendő adója. A felperes által elismert ezen tény folytán nem teljesült vonatkozásában az Art. 124/D.§ (3) bekezdésében foglalt azon törvényi feltétel, hogy visszatérítendő adó keletkezett. Nincsen tehát olyan alap, amire a kamatot lehetne számítani.

Az Európai Unió Bírósága a C-191/12. számú, az Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó Kft. és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága között folyamatban volt ügyben 2013. május 16-án meghozott ítéletében kimondta (33. pont), hogy hea-levonás tilalmához kapcsolódó gazdasági teher semlegesítése érdekében a visszatérítés azon összegének, amelyet az alapügy felperese követelhet, meg kell felelnie annak a különbségnek, amely egyrészt a hea azon összege, amelyet az Alakor nem vonhatott le azon nemzeti jogi szabályozás miatt, amelynek az uniós joggal való összeegyeztethetlenségét a fent hivatkozott PARAT Automotive Cabrio ügyben hozott ítéletben megállapították, és másrészt az Alakornak nyújtott támogatás azon összeget meghaladó összege között mutatkozik, amelyet az Alakor kapott volna, ha nem akadályozták volna meg a levonáshoz való jogának gyakorlásában. A felperes a vizsgált időszakban gyakorolta adólevonási jogát, visszatérítendő adója nem keletkezett, amelynek hiányában a perrel érintett adóügyben előterjesztett kamatigénye nem alapos.

A Kúria a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 155/A.§-ában szabályozott előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését a perbeli tény- és jogkérdésre nem értékelte indokoltnak.

Kfv.V.35.392/2012/22.

A keresettel támadott határozattal érintett termék jellemzőinek, a termékleírásnak a megállapítása olyan különleges szakértelmet igényel, amellyel a bíróság nem rendelkezik. Csak termékleírás alapján hozható döntés abban a kérdésben, hogy fennáll-e vagy sem a jövedéki bírság kiszabásának jogalapja.

Az alperes SZI véleményen alapuló érdemi döntése szerint a termék 2403.10-90-00 TARIC kódú fogyasztási dohány, a Jöt. 96.§ (1) bekezdés g) pontja szerinti egyéb fogyasztási dohánynak minősül, nem azonos minőségileg (és mennyiségét tekintve sem) az okmányok szerint betárolttal.

A szabályozás értelmében ~~ca~~ tarifális besorolás, a tarifaszám nem meghatározó, mert a Jöt. szempontjából a termékleírásnak, a termék törvényben megjelölt tulajdonságainak vagy ezek hiányának van jelentősége.

Rámutatott a Kúria arra is, hogy abban az esetben, ha a termék jogellenes behozatal (szabálytalan importálás) tárgyát képezte, akkor úgy kell tekinteni, mint amit szabad forgalomba bocsátottak, és emiatt a vámraktározási eljárás már nem igazolja a vámfelfüggesztés alatt állást (2008/118/EK Irányelv 4. cikk. 8. pontja, 7. cikk (2) bekezdés d) pontja, C-230/08., C-195/03., C-138/10.).

Kfv.I.35.537/2012/5.

Az Európai Unió Bírósága a felülvizsgálati eljárási szakban ítéletet hozott a Mahagében-Dávid egyesített ügyben, amely a 2007. január 1. napjától alkalmazandó 2006/112. HÉA Irányelv kapcsán fogalmazta meg az irányadó szempontokat. A gazdasági esemény minősítése kapcsán a Kúria kiemelte az Európai Unió Bírósága ítélete indokolásának 50. pontját. Itt a Bíróság azt fejtette ki, hogy a HÉA Irányelv 167.cikkét, 168.cikkének a) pontját, 178.cikkének a) pontját, 220. cikkének 1. pontját és 226. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő hea összegből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott üggyellett az említett számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt.

A levonási jog visszautasíthatóságához a Mahagében-Dávid ítélet által megkívánt, adócsalásban-, az adókijátszásban való tudatos, vagy belenyugvó részvételt az adóhatóság nem vizsgálta, eljárása az Áfa tv. 44.§ (5) bekezdés szerinti kellő körültekintés elemzésére terjedt ki. Az adóhatóság olyan tényállási elemeket rótt az adózó terhére, melyekre az adózónak nem volt ráhatása, de a kellő körültekintés hiánya megalapozta a kereset elutasítását. Az Áfa tv. ezen rendelkezése azonban teljesen más szempontból vizsgálta az adózói magatartást, mérlegelően alapuló kimentési lehetőséget fogalmazott meg, míg az Európai Unió Bírósága által kifejtett megközelítésben az érdemi és formai feltételek teljesülése esetén az adóhatóság levonási jog csak akkor tagadható meg, ha az adóhatóság bizonyítja a tudatos adókijátszást, a számlabefogadó adócsalásban való részvételét.

Kfv.VI.35.647/2012/5.

Az adólevonási jogot meg kell tagadni, ha arra visszaélésszerűen hivatkoznak.

A Kúria nem értett egyet azzal az állásponttal, mely szerint előlegszámla esetén a levonási jog szempontjából kizárólag az vizsgálható, hogy a formai szempontból megfelelő számlán feltüntetett pénzmozgásra sor került-e. Előlegszámla kibocsátása esetén is vizsgálni kell az alapul szolgáló jogviszony megvalósulását, jelen esetben azt, hogy az eszközök adásvétele ténylegesen a bizonylatok szerinti tartalommal megtörtént-e. Ezt az okfejtést támasztják alá az Áfa tv. 59.§ (1) bekezdés, 159.§ (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés, és 163.§ (1) bekezdés b) pont rendelkezései.

Az áfa levonási jog formai feltételeire vonatkozó szabályokat a hozzáadottérték-adóról szóló 2006/112/EK irányelv 178. cikke és az Áfa tv. 127.§-a, míg a tartalmi feltételekre irányuló rendelkezéseket az 2006/112/EK irányelv 168. cikk és az Áfa tv. 120.§-a határozzák meg. Ebben a körben figyelembe veendő az Sztv. 15.§ (3) bekezdésének és 165.§ (2) bekezdésének szabályai.

Az Európai Unió Bírósága 2012. június 21. napján hozta meg a C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben hozott döntését. (Mahagében-Dávid-ügy) A 2012. szeptember 6-án kelt C-324/11. számú ítéletében döntött az Európai Unió Bírósága a Legfelsőbb Bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelme tárgyában (Tóth-ügy). A magyar ügyekben hozott fenti ítéletek rendelkezései jelen perben is irányadóak.

A C-324/11. számú ítélet szerint az adóalanyok azon joga, mely szerint az általuk fizetendő adókból levonják az általuk beszerzett termékeket és igénybe vett szolgáltatásokat terhelő előzetesen felszámított adót, az uniós szabályozás által bevezetett közös hozzáadottértékadó-rendszer egyik alapelvét képezi. Az adólevonási jog a hozzáadottértékadó-rendszer mechanizmusának szerves részét képezi és főszabályok szerint nem korlátozható (indoklás 23-24. pont). A C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben hozott ítélet indoklása 50. pontjában kimondja, hogy az Irányelv vonatkozó rendelkezéseivel ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amelyek szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő HÉA összegből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója, vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül, hogy ezen

adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó, vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkötött adócsalásban vesz részt. A 42. pont értelmében ugyanakkor a nemzeti hatóságoknak és a bíróságoknak meg kellett tagadniuk az adólevonás jogát biztosító előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon, vagy visszaélészerűen hivatkoztak. Az 54. pontra figyelemmel nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőtől, hogy tegyen meg minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az általa teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz.

A jelen ügyben az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív alapú bizonyítékokkal igazolta az előleghozzájárulás hiteltelenségét. A Kft1.-nél lefolytatott kapcsolódó vizsgálat alappal állapította meg, hogy a cég a szerződés teljesítésére a megrendelt eszközök tekintetében nem volt képes, azokat a Kft 2.-től kívánta beszerezni. Ugyanakkor a vizsgált időszakban csak élvonalzót és tolmérőt vásárolt, viszont valamennyi eszközt leszámlázta a felperes felé. Az adózó az említett társaságtól szerzett be árajánlatot ugyanazon tételekre vonatkozóan, így tisztában volt az eszközök reális ellenértékével, ennek ellenére fogadta be a Kft1. nagy összegű előleghozzájárulást és alapozta ezekre adólevonási jogát. Az adózó célja a magas összegű áfa levonása és a támogatás maximalizálása volt, az adólevonási jogot visszaélészerűen gyakorolta. Az Áfa tv. 67.§ (1) bekezdésére figyelemmel a szokásos piaci ár akkor lehet az adó alapja, ha a termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása nem független felek között történik. Mivel az adózó és a Kft. független felek, ezért a szokásos piaci ár nem irányadó az adó alapja körében.

Kfv.VI.35.699/2012/7.

Áfa levonási jog gyakorolhatósága. A felülmérlegelés kizártsága a felülvizsgálati eljárásban.

A 2006/112/EK Irányelv az adólevonási jog gyakorlásának követelményeit adja meg, az Áfatv. felülvizsgálati kérelemben felhozott rendelkezései a fizetési kötelezettség keletkezését, az adólevonási jogot, és ennek tárgyi feltételeit szabályozza, míg az Art. az eltérő elbírálást tiltja azonos ügyekben.

Ítélete meghozatalánál a törvényszék fenti szabályokon kívül figyelemmel volt az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásban hozott C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben kifejtett álláspontjára. Ennek 46. pontja szerint azt az adóalanyt, akinek tudnia kellett volna, hogy beszerzésével a HÉA kijátszását megvalósító ügyletben vesz részt, a HÉA irányelv alkalmazása szempontjából ezen adókijátszás résztvevőjének kell tekinteni függetlenül attól, hogy az általa utóbb teljesített adóköteles ügyletei tekintetében a termék továbbértékesítéséből, illetve a szolgáltatás felhasználásából nyeresége származik-e, vagy sem. Az 52. pont szerint a levonási jog csak akkor tagadható meg, ha objektív körülmények alapján bizonyítást nyer, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az eladó, vagy az értékesítési láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkötött adócsalásban vesz részt. A 60. pont szerint amennyiben szabálytalanságra, vagy csalásra utaló körülmények állnak fenn, a körülmények gazdasági szereplőt az ügy körülményeitől függően arra kötelezhetik, hogy a megbízhatóságáról való meggyőződés érdekében tájékozódjon azon másik gazdasági szereplő felől, amelytől termékeket vagy szolgáltatásokat kíván beszerezni.

Az objektív körülmények fennálltának vizsgálatára az adóhatóságnak és a bíróságnak is bizonyítási eljárást kellett lefolytatni. Jelen ügyben mind az adóhatóság, mind a törvényszék e körülményekre széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapítást nyert, hogy a felperes tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az eladó, vagy az értékesítési láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkötött adócsalásban vesz részt.

Kfv.V.35.708/2012/5.

A C-80/11. és C-142/11. számú ítéletben az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) a 44. pontban nem vitatott tényként rögzítette, hogy a levonási jog alátámasztására hivatkozott ügyletet a vonatkozó számla tanúsága szerint teljesítették, és a számla tartalmazza a 2006/112 irányelvben

megkövetelt valamennyi információt, így az ezen irányelvben a levonási jog keletkezése és gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi formai és tartalmi követelmény teljesült. ⁹Ez az ítélet tartalmazza azt is, hogy a tagállami bíróság szerint az adóhatóság nem vitatta a számla szerinti gazdasági esemény megtörténtét, és a számla alakilag is megfelelt a jogszabályi előírásoknak (33. pont 2). Az EUB e körülményekre tekintettel mondta ki, hogy az adólevonási jog által biztosított előny csak a Kittel és Recolta Recycling egyesített ügyben hozott ítélet (a továbbiakban: Kittel ügy) 56-61. pontjából következő ítélkezési gyakorlat alapján tagadható meg, amely szerint objektív körülmények alapján bizonyítani kell, hogy az adóalany, aki számára a levonási jogot megalapozó termékértékesítést nyújtották vagy szolgáltatást teljesítették, tudta vagy tudnia kellett volna, hogy ezen ügylettel az eladó, vagy szolgáltató által elkövetett adócsalásban vesz részt (45. pont).

Jelen ügyben azonban az adóhatóság határozatában a számlák alaki és tartalmi hiteltelenségét állapította meg. Ha és amennyiben az adóhatóság határozati megállapításai e körben megalapozottak és jogszerűek, akkor az EUB ítéletben és jelen ügyben megállapítható tényállás eltérő. A 2006/112 irányelvnek és az EUB jogértelmezési gyakorlatának megfelelően az adólevonási jog akkor tagadható meg, ha nem teljesülnek a termékértékesítés illetve szolgáltatásnyújtás objektív feltételei, vagy ha az adóhatóság objektív körülményekkel bizonyítja az adóalany által elkövetett adókijátszást. Ez utóbbi kapcsán mondta ki az EUB, hogy a nemzeti bíróságnak akkor is meg kell tagadnia az adólevonási jog gyakorlását, ha az objektív körülmények alapján megállapítható, hogy az adóalany tudta vagy tudnia kellett volna, hogy adókijátszást megvalósító ügyletben vesz részt, még abban az esetben is, ha a szóban forgó ügylet teljesíti az adóalany által végzett termékértékesítés vagy gazdasági tevékenység fogalmának alapjául szolgáló objektív feltételeket (Kittel ügy, Halifax és társai ügy, Optigen és társai ügy).

Az EUB ítéleteiben kifejtett jogértelmezés konkrét tényállásra történő alkalmazása a nemzeti bíróság kompetenciájába tartozik. A bíróságnak pedig érdemi döntését a Pp.339/A.§-ában, a Ket.109.§ (4) bekezdésében, a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint eljárva kell meghoznia.

Kfv.I.35.095/2013/11.

Az ügyfél kérdésére adott félreérthető tájékoztatás alapul szolgálhat az adóbírság elengedéséhez. Ez azonban nem feltétlenül jár együtt a késedelmi pótlék mérséklésével is, hanem az egyedi ügy tényállásától függ.

Az adózó kérdésfeltevése sem volt teljesen egyértelmű, de ugyanez igaz a megadott válaszra is. A válasz ugyanis mindegyik típusú autóra, tehát a bemutató autóra és a tesztautóra is utal, de egyik típusú autó felhasználása esetére sem tartalmazza egyértelműen, hogy nem lehet élni az áfalevonás jogával, illetőleg a végső célra utalással inkább az adózó álláspontját erősítette. Mindezek alapján a Kúria úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó tájékoztató levél a tesztautókat érintő adófizetési kötelezettség kérdésében az adózót félrevezethette. Ezért erre tekintettel a Kúria is méltányolhatónak látta az Art. 171. § (1) bekezdésében foglalt szabályt - e tárgyban valamennyi érintett adónemben - alkalmazni, és az az adóbírságot mellőzni. A Kúria e körben hivatkozott a bizalomvédelem elvére, amellyel kapcsolatban már európai bírósági és legfelsőbb bírósági ítéletek is születtek, pld. a C-181/04., C-183/04. számú ún. Elmeka-ügy, illetőleg a Kfv.I.35.276/2007., Kfv.I.35.243/2007. számú ügyek.

Kfv.I.35.137/2013/9.

Nem alapítható adólevonási jog olyan számlára, melyben foglalt gazdasági esemény a felek között nem valósult meg, és azt az adóhatóság objektív alapon bizonyítékokkal alátámasztja. Ez esetben a kellő körültekintés vizsgálata nem merülhet fel.

A Kúria kiemelte, hogy az adóhivatal nem más adóalany által elkövetett szabálytalanság miatt tagadta meg az adólevonási jogot, illetőleg minősítette az adózó által levont általános forgalmi adót jogosulatlan visszaigénylésnek, azt az adózónál feltárt hiányosságokra alapozta, tehát az adóalany

érdekkörében felmerült szabálytalanságokat értékelte az adózó terhére. A per adatai alapján nem igazolt a gazdasági eseménynek a számlák szerinti megtörténte, azt a dokumentumok nem támasztják alá. Mindezen megállapításokat lényegében csak megerősítette a két beszállítónál végzett célvizsgálat. E a cégek vagy elérhetetlenek voltak, vagy tőlük a gazdasági esemény teljesítésére vonatkozóan semmilyen dokumentum, adat, információ nem volt szerezhető. A velük kapcsolatban megállapítottak pont azt erősítik, hogy a gazdasági esemény nem jöhetett létre.

Az Európai Bíróság Dávid-Mahagében-ügyben hozott ítéletére hivatkozással az adózó vonatkozásában eltérő megállapítás nem tehető, az Európai Bíróság ítélete ugyanis azon alapfeltevésből indult ki, hogy gazdasági esemény történt a felek között. Jelen esetben tehát az adózó oldalán a kellő körültekintés vizsgálata fel sem merülhetett. Az adóhatóság objektív tények, bizonyítékok alapján tette megállapítását, ennek ellenkezőjét az adózónak kellett volna bizonyítania, ami azonban nem történt meg.

Kfv.I.35.159/2013/6.

Nem alapozhat meg áfalevonást az a számla, amely mögött nincs valós gazdasági esemény, és ezt az adóhivatal objektív bizonyítékokkal alátámasztotta.

Az Európai Bíróság hivatkozott ítéletei olyan tényállású ügyben születtek, amikor a felek között a számla alapján ténylegesen gazdasági esemény történt, vagy legalább is ennek hiányát az adóhivatal objektív alapon bizonyítani nem tudta, azaz valóban csak a köteleit fogalmazta meg. Az Európai Bíróság azon alapvetésből indult ki, hogy az érintett adóalany valós ügyletet teljesített, míg jelen perben ennek hiánya kétséget kizáróan bizonyított, objektív alapon, igen részletesen feltárt tények alapján. A Kúria ezek közül csak azt a nagyon lényeges tényt emeli ki, hogy a közigazgatási eljárásban vizsgált időszakban az adózó legnagyobb beszállítója és az adózó legnagyobb vevője közötti számítógép-alkatrész értékesítések nem hozhatók egymással kapcsolatba, és ennek ellenkezőjét az adózó nem tudta bebizonyítani, az állításokat nem tudta cáfolni. A bírósági eljárásba felvett kiegészítő bizonyítás sem volt erre alkalmas. Aggály nélkül utasíthatta el az első fokú bíróság ebből következően az adózó kereseti kérelmét.

Kfv.II.37.057/2013/13.

I. Amennyiben az áru ára a zárjegyen jól olvashatóan van feltüntetve, nem sérülnek a fogyasztó tájékozódáshoz fűződő jogai.

II. Amennyiben az árut eladás céljából helyezik ki, úgy az nem tekinthető gazdasági reklámnak.

A Kúria mindenekelőtt egyetértett az elsőfokú bíróságnak az árfeltüntetésre vonatkozó álláspontjával, miszerint a Fgytv. 14.§-a a 98/6/EK irányelv szerint került módosításra, így elegendő a hatóság részéről a Fgytv. szabályainak alkalmazása. A zárjegyen az eladási ár jól és tisztán olvashatóan van feltüntetve. Nem sérül a törvényi követelmény, ha a vásárló csak akkor tud az árról tájékozódni, ha az árut az eladótól már elkérte, éppúgy, mint más termékek esetében. Az a körülmény, hogy az árfeltüntetés helye az adójegy, az erre vonatkozó jogszabályi előírások betartását nem kérdőjelezi meg. Ehhez képest túlzott elvárás, egyben kiterjesztő jogértelmezésnek tekinthető a hatóság részéről a külön ártábla, árjegyzék kifüggesztésének igénye. Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi határozat sérti a Fgytv. 14.§ (3) bekezdését, és e vonatkozásban a jogsérvés hiányában az ítéleti döntése jogszerű.

Kfv.II.37.684/2013/2.

Megtévesztő kereskedelmi gyakorlat, ha a kereskedő az akciós áron hirdetett árut teljes áron értékesíti. Ebben az esetben a kereskedő szakmai gondosságát nem kell vizsgálni

A 2005/29/EK irányelv 5. cikk (2) bekezdése szerint a kereskedelmi gyakorlat tisztességtelen, amennyiben

- a) ellentétes a szakmai gondosság követelményeivel és
- b) a termékkel kapcsolatban jelentősen torzítja vagy torzíthatja azon átlagfogyasztó gazdasági magatartását, akihez eljut vagy aki címzettje, illetve valamennyiben a kereskedelmi gyakorlat egy bizonyos fogyasztói csoportra irányul a csoport átlagtagjának a gazdasági magatartását.

A 2005/29/EK irányelv 6. cikk (1) bekezdése szerint megtévesztőnek minősül a kereskedelmi gyakorlat, amennyiben hamis információt tartalmaz és ezáltal valótlan vagy bármilyen módon csalde értve a megjelenítés valamennyi körülményét félrevezeti vagy félrevezetheti az átlagfogyasztót, még akkor is, ha az információ az alábbi elemek közül egy vagy több tekintetében tényszerűen helytálló és feltéve bármelyik esetben, hogy ténylegesen vagy valószínűsíthetően arra készíti a fogyasztót, hogy olyan ügyleti döntést hozzon, amelyet egyébként nem hozott volna meg:

- d) az ár vagy az ár kiszámításának módja vagy különleges árkedvezmény megléte.

A 2005/29/EK irányelv átültetésével elfogadott Fttv. 3.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat. A (2) bekezdés szerint tisztességtelen az kereskedelmi gyakorlat,

- a) amelynek alkalmazása során a kereskedelmi gyakorlat megvalósítója nem a részéről elvárható szintű szakismerettel, illetve nem a jóhiszeműség és tisztesség alapelveinek megfelelően elvárható gondossággal jár el (a továbbiakban: szakmai gondosság követelménye) és
- b) amely érzékelhetően rontja azon fogyasztói lehetőségét az áruval kapcsolatos, a szükséges információk birtokában meghozott tájékozott döntésre, akivel kapcsolatban alkalmazzák, illetve akihez eljut vagy aki a címzettje és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, (a továbbiakban a fogyasztói magatartás torzítása), vagy erre alkalmas.

A Fttv. 6.§ (1) bekezdés c) pontja értelmében megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz vagy valós tényről figyelmeztetéssel megfélemlésének valamennyi körülményére olyan módon jelenít meg, hogy megtévesztő vagy alkalmas arra, hogy megtévesztse a fogyasztót, az alábbiak közül egy vagy több tényező tekintetében és ezáltal a fogyasztó, olyan ügyleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas: az áru ára, illetve díja, az ár, illetve díj megállapításának módja, különleges árkedvezmény vagy árelőny megléte.

Az Európai Unió Bíróság C-435/11. számú ítélete értelmében a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott kritériumoknak megfelelő megtévesztő kereskedelmi gyakorlat tekintetében nem szükséges vizsgálni azt, hogy az 5. cikk (2) bekezdés a) pontja szerinti szakmai gondosság követelményével ellentétes-e. Az ítélet szerint ezért a perbeli esetben az Fttv. 6.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti megtévesztő kereskedelmi gyakorlat folytatása esetén a kereskedő szakmai gondosságát nem kell vizsgálni, ezért nincs jelentősége annak, hogy a kereskedő kellően gondosan járt-e el, kinek a hibájából nem került az akciós vonalkód az akciós áru termékre. A kereskedő az elkövetett jogsértésért felel, nem mentesülhet a jogkövetkezmény alól munkavállalói gondatlanságra hivatkozással.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

1. Vona Gábor Magyarország elleni ügye (35.943/10. sz. ügy)³⁰

A kérelmező a Magyar Gárda Hagyományőrző és Kulturális Egyesület (a továbbiakban: Egyesület) volt elnöke. Az Egyesületet 2007-ben a Jobbik Magyarországért Mozgalom tíz tagja alapította, azzal a deklarált céllal, hogy a magyar hagyományokat és kultúrát megőrizze. 2007 júliusában az Egyesület megalapította a Magyar Gárda Mozgalmat (a továbbiakban: a Mozgalom), melynek alapszabályában meghatározott célja a fizikailag, lelkileg és szellemileg védtelen Magyarország védelme volt.

Nem sokkal a megalapítását követően a Mozgalom olyan tevékenységbe fogott, mely nem volt összhangban az alapszabályával (ideértve 2007 augusztusában 56 gárdista felavatását a Budai Várban), ezért az ügyészség felszólította az Egyesületet, hogy hagyjon fel a törvénytelen tevékenységével.

A kérelmező 2007 novemberében bejelentette a hatóságoknak, hogy a törvénytelen tevékenységeket beszüntették, és az Egyesület alapszabályát ezzel összhangban módosították. Ezt követően azonban a Mozgalom egyenruhába öltözött tagjai több felvonulást és tüntetést tartottak szerte az országban, nagyszámú cigány népességgel rendelkező falvakban is, a magyarságnak az ún. cigánybűnözéssel szembeni védelmét követelve. 2007 decemberében egy ilyen tüntetés során a rendőrség megtiltotta, hogy a menet végighaladjon egy cigány családok által lakott utcán. Ezt követően a hatóságok csaknem azonnal pert indítottak az Egyesület feloszlatása iránt.

A Fővárosi Törvényszék 2008 decemberében az Egyesületet feloszlatta; az ítélet hatálya azonban csak az Egyesületre terjedt ki, a Mozgalomra nem. A Mozgalom által szervezett további két tüntetésre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábrla 2009 júliusában a Fővárosi Törvényszék ítéletét helybenhagyta, és az Egyesület és a Mozgalom között szoros kapcsolatot megállapítva az ítélet hatályát az utóbbira is kiterjesztette. A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéletábrla ítéletét 2009 decemberében hatályában fenntartotta.

A kérelmező – az Egyezmény 11. cikkére hivatkozva – sérelmezte az Egyesület feloszlatását.

A Bíróság kiemelte, hogy a kérelmező által vezetett Egyesületet éppúgy feloszlatták, mint a Mozgalmat, ami a kérelmező egyesülési szabadságába való beavatkozásnak minősül. A feloszlatás, mely a magyar bíróságoknak az Egyesület és a Mozgalom közötti kapcsolatot illető megállapításain alapult, törvény írta elő és a közbiztonság, a zavargás megelőzése, valamint mások jogai védelmének célját követte.

Bár az ügy nem egy politikai párt, hanem inkább egy egyesület és egy mozgalom feloszlatásával kapcsolatos, a Bíróság elismerte, hogy az olyan társadalmi szervezetek mint a kérelmező fontos szerepet játszhatnak Magyarország politikai életének alakításában. A Bíróság emlékeztetett: az Államnak nem kell megvárnia, míg egy politikai mozgalom erőszakhoz folyamodik, mielőtt beavatkozna. Még ha az a politikai mozgalom nem is tett kísérletet a hatalom megszerzésére, és politikájában rejlő veszély nem is eléggé közvetlen, az államnak joga van a demokrácia védelmében megelőző intézkedéseket tenni mindaddig, amíg megállapítható, hogy a mozgalom a közéletben konkrét lépéseket tett olyan politika érvényesítése érdekében, amely nincs összhangban az Egyezmény előírásaival.

A felvonulások során ténylegesen nem került sor erőszakra, azonban nem volt egyértelmű, hogy ez nem csak a rendőrség jelenlétének volt-e köszönhető. Az aktivisták a falvakban katonai jellegű egyenruhát viselve, katonai jellegű alakzatban, parancsok és tisztelgés közepette vonultak végig. Az ilyen felvonulások azt az üzenetet közvetítik, hogy szervezőiknek céljaik elérése érdekében a szándéka és a képessége is megvan félkatonai szervezetek igénybevételére.

³⁰ Az ítélet 2013. december 10-én vált véglegessé.

A félkatonai alakulat emlékeztetett a magyarországi cigányság tömeges elpusztításáért felelős magyar náci (nyilaskeresztes) mozgalomhoz. Az olyan történelmi tapasztalatok – mint a nyilaskeresztes hatalom magyarországi felemelkedése – fényében egy faji megkülönböztetést kifejező, burkoltan faji alapú cselekvésre felhívó félkatonai megmozdulásokat szervező egyesületbe vetett bizalom a faji kisebbség tagjaira okvetlenül megfélemlítő hatással bír, ezért az kívül esik a véleménynyilvánítás és az egyesülés szabadsága számára az Egyezményben biztosított védelem körén. Egy ilyen félkatonai menetelés valójában túlmegy a felkavaró vagy támadó jellegű gondolatok pusztá kifejezésén, a szervezett aktivisták félelemkeltő csoportjának fizikai jelenlétéből adódóan.

Az Egyesület feloszlátását illetően érdektelen, hogy a tüntetések önmagukban nem voltak törvénytelenek, mivel csak e megmozdulások tényleges lefolyásának fényében vált nyilvánvalóvá az Egyesület valódi természete és valódi céljai. Egy sor, állítólag a cigánybűnözés felvonulások által történő mederben tartása érdekében szervezett menetelés egy faji elkülönítési politika érvényesítéséhez vezethetett volna. Noha önmagában az antidemokratikus nézetek támogatása nem elegendő egy egyesület betiltásához, a körülmények összessége – különösen a Mozgalom összehangolt és tervezett akciói – elégséges és érdemi indokot szolgáltatott egy ilyen intézkedés megtételére. Mindezek alapján a magyar hatóságok érvei érdemiek és elégségesek voltak annak igazolására, hogy a feloszlátás nyomós társadalmi szükségletnek felelt meg.

A Mozgalom által támasztott fenyegetést kizárólag a Mozgalom Egyesület által nyújtott szervezeti háttér eltávolításával lehetett hatékonyan megszüntetni. Ha a Mozgalom és az Egyesület jogi létének fenntartásával a hatóságok továbbra is belenyugodtak volna azok tevékenységébe, a közvélemény még azt feltételezte volna, hogy az Állam egy ilyen fenyegetést legitimál. Ez azt jelentette volna, hogy az Egyesület – élvezve egy törvényesen nyilvántartásba társadalmi szervezet előjogait – továbbra is támogathatta volna a Mozgalmat, és az Állam közvetve megkönnyítette volna a felvonulássorozatának összehangolását. Végül, mivel sem az Egyesületet, sem a Mozgalmat, sem pedig azok tagjait – akiket nem akadályoztak abban, hogy politikai tevékenységüket más formában folytassák – nem sújtották további szankcióval, a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a feloszlátás nem volt aránytalan.

A fentiekre tekintettel a Bíróság megállapította, hogy az Egyezmény 11. cikkét nem sértették meg.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Ibrahim Suso Musa Málta elleni ügye (42.337/12. sz. ügy)³¹

A kérelmező állítólag Sierra Leone-i állampolgár, aki 2011 áprilisában szabálytalanul, csónakon érkezett Máltára; partot érésakor a rendőrség őrizetbe vette. A kérelmező menedékjog iránti kérelmét elutasító döntést 2012 áprilisában helybenhagyták, a kérelmezőt pedig 2013 márciusáig kiutasítására számítva továbbra is őrizetben tartották.

A kérelmező – az Egyezmény 5. cikkének 1. és 4. bekezdésére hivatkozással – sérelmezte, hogy jogellenesen tartották őrizetben, és nem állt rendelkezésére hatékony jogorvoslat az őrizet törvényességének felülvizsgálatára.

A Bíróság emlékeztetett, hogy az 5. cikk 1. bekezdése az országba való jogtalan belépés megakadályozása céljából megengedi a személyi szabadságtól való megfosztást. Egy korábbi ügyben a Bíróság kimondta, hogy minden belépés jogtalanul minősül, amíg azt az Állam nem engedélyezi, és egy olyan személy fogvatartása, aki az országba való belépést megkísérelte és az ahhoz szükséges engedéllyel – bár szükséges lett volna – nem rendelkezett, a jogtalan belépés megkísérlését akadályozhatja meg. Nem fogadta el azt az érvelést, hogy azáltal, hogy a menedékkérő átadta magát a bevándorlási hatóságoknak, jogszerű belépésre törekedett, ami azzal az eredménnyel járna, hogy fogvatartásának törvényessége az 5. cikk 1. bekezdése alapján nem lenne igazolható.

A Bíróság megvizsgálta a kérelmező állítását, mely szerint a máltai jog megengedi az olyan bevándorlók belépését vagy az országban tartózkodását a menedékjog iránti kérelmük elbírálásának folyamatban léte alatt, ami azzal jár, hogy a menedékkérő a menedékjog iránti kérelem előterjesztésétől kezdve nem tartható fogva. Elfogadta, hogy a Szerződő Államok hazai joga a

³¹ Az ítélet 2013. december 10-én vált véglegessé.

menedékkérők számára kedvezőbb rendszert hozhat létre. Bár a máltai jognak többféle értelmezése is lehetséges, és ezért a jogi keretek tisztázására van szükség, a Bíróság kész volt elfogadni azt, hogy a fogvatartásnak kellően világos törvényi alapja volt, és azt, hogy mivel nem nyert bizonyítást, hogy a kérelmező valóban kapott alakszerű tartózkodási engedélyt, a menedékjog iránti kérelme elbírálásáig történő fogvatartása az 5. cikk 1. bekezdésének hatálya alá esik. A Bíróság ugyanakkor megállapította, hogy a fogvatartás önkényes volt. Valójában a kérelmező elhelyezésének körülményei igen aggályosak voltak a 3. cikk szempontjából. Ráadásul ésszerűtlenül hosszú időt vett igénybe, hogy a hatóságok eldöntsék: a kérelmező Máltában maradhat-e vagy sem.

A Bíróság azt is megvizsgálta, hogy a kérelmező a menedékjog iránti kérelme elbírálását követően mennyi időt töltött őrizetben, és megállapította, hogy a kiutasítási eljárást nem kellő szorgalommal folytatták le.

A fentiekre tekintettel az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését megsértették.

A Bíróság úgy találta, hogy az Egyezmény 5. cikkének 4. bekezdését megsértették, tekintettel arra, hogy a kérelmezőnek nem állt rendelkezésére hatékony jogorvoslat, mely lehetővé tette volna menekültügyi őrizet törvényességének gyors felülvizsgálatát.

A Bíróság megállapította, hogy az ügyben feltárt problémák további hasonló kérelmek benyújtására adhatnak alapot. Ezért felhívta a máltai hatóságokat egy olyan eljárási rend kialakítására, amely lehetővé teszi a menekültügyi őrizetük törvényességének felülvizsgálatát kérők számára, hogy ésszerű időbeli korlátok között döntsenek kérelmükről. Azt is javasolta a máltai hatóságoknak, hogy tegyék meg a menedékkérők fogvatartási körülményeinek javításához és a fogvatartás időtartamának lerövidítéséhez szükséges lépéseket.

A Bíróság a kérelmező részére 24.000 Euro nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bkf.I.1.410/2013/2

A II. rendű vádlottal szemben az első fokon kiszabott fegyházbüntetés súlyossága és az eddig általa előzetes fogvatartásban töltött idő kétségkívül alapot adnak a Be. 327. § (2) bekezdése szerinti előzetes letartóztatási ok (a nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel a szökés, elrejtőzés veszélye) megállapítására; nem osztotta azonban a Kúria a vádlott személyi körülményeire alapozott következtetést a bűnisméltés veszélyére.

A Kúria II. rendű vádlott esetében az iratok alapján nem észlelt olyan körülményt, amely megalapozná e vádlott tekintetében azt, hogy szabadlábra kerülése esetén reálisan számolni kellene azzal, hogy újabb, szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményt követne el. A nem jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint II. rendű vádlott jelen ügyet megelőzően nem került összeütközésbe a törvénnyel, az ítéletben elbírált cselekménye inkább alkalmoszerű volt, az pedig, hogy letartóztatása előtt tanuló lévén semmilyen jövedelemmel, vagyonnal nem rendelkezett, semmiképpen sem eshet a terhére.

Mint azt korábban a Legfelsőbb Bíróság megállapította, a Be. 129. § (2) bekezdés b)-d) pontja, valamint a 327. § (2) bekezdése esetében a bíróság - értelemszerűen - nem csak olyan körülményre, okra alapozhatja az előzetes letartóztatást indokoltnak tartó döntését, amely a bizonyosság erejével megállapítható. Elvárás azonban, hogy döntése olyan adaton alapuljon, melynek megléte (tényszerűsége) a döntés időpontjában más adattal alátámasztott, ésszerű érveléssel indokolt, igazolt, s ezáltal okszerű következtetés vonható arra, hogy a kényszerintézkedés alkalmazása a törvény céljai érdekében - és az adott vádlott személyi szabadsága ellenében - szükséges, célszerű (BH 2012.285.). Az előzetes letartóztatás feltételei valós vizsgálatának szükségességére hívja fel a figyelmet az Emberi Jogok Európai Bíróságának az utóbbi időben a magyar államot elmarasztaló több határozata is (pl. Baksza kontra Magyarország, Hagyó kontra Magyarország).

A Legfelsőbb Bíróság egy korábbi, másik határozatában azt is kifejtette, miszerint a bűnismétlés elvont fennforgása a kényszerintézkedés elrendeléséhez vagy fenntartásához nem elégséges. Az előzetes letartóztatás törvényben meghatározott okaira - így a bűnismétlés veszélyére is - csak a konkrét körülmények elemzésével lehet következtetni, mivel az előzetes fogva tartásban töltött idő előrehaladtával ugyanis a bűnözői kapcsolatok meglazulása, megszűnése miatt a bűnismétlés reális veszélye csökkenhet vagy akár meg is szűnhet (BH 2009.42.).

A Kúria megítélése szerint II. rendű vádlott esetében az eljárás eddigi adatai a bűnismétlés veszélyét nem támasztják alá. Megjegyzi a Kúria azt is, hogy a nem jogerős első fokú ítélet felterjesztése óta a kényszerintézkedés felülvizsgálatán kívül az ügyben a törvény soron kívüliséget előíró rendelkezése ellenére érdemi előrelépés nem történt.

Mindezeket mérlegelve, a Kúria a Be. 383. § (1) bekezdésének b) pontja és 371. § (1) bekezdése alapján a megtámadott határozatot azzal hagyta helyben, hogy az előzetes letartóztatás okai közül a Be. 129. § (2) bekezdésének d) pontját mellőzte.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.